

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 9. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

FEBRUARY, 1, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Glory To The Only Wise God

Now to him that is of power to establish you according to my gospel, and the preaching of Jesus Christ, according to the revelation of the mystery, which was kept secret since the world began, but now is made manifest, and by the scriptures of the prophets, according to the commandment of the everlasting God, made known to all nations for the obedience of faith: to God only wise be glory through Jesus Christ forever. Amen.

Rom. 16:25-27.

Amen! So let it be!

Glory be to the only wise God through Jesus Christ!

Let the Church on earth, called through the gospel unto the obedience of faith, fall down in adoration and glorify Him for the revelation of His marvellous wisdom! Let the redeemed and glorified Church in heaven, the spirits of the saints made perfect, cast their crowns before Him that sitteth on the throne, and rejoicing sing that He is the alone wise God! Let the myriads of angels, always eager to look into these things, now say that they have beheld His wondrous works, all revealing His infinite wisdom!

Let, presently, when all the divine counsel is realized, when the last of the elect has been perfected to fit into his own place in the glorified Body of Christ, when the new heavens and the new earth, in which righteousness dwells, have been created, when the new Jerusalem, adorned with the glory of God, beautiful as a bride that is prepared to meet the bridegroom, has descended out of heaven on the new earth, when the covenant of God is perfected and the tabernacle of God shall be with men forever,—let then all the new crea-

tion rebound the one glad song on the one glorious theme: God is the only wise!

Forever!

Let all hell acknowledge it, that sin is exposed as utter folly, that God's wisdom is infinitely perfect!

Amen, yea Amen!

God, the only wise!

Through Jesus Christ!

For thus the last part of this beautiful doxology should be read. The apostle does not mean to say that glory ought to be given through Jesus Christ to the only wise God; but that He has become revealed to us as the only wise God through Jesus Christ.

And this revelation of His wisdom through Jesus Christ, through whom we behold Him as the only, the perfectly, the infinitely wise God, must impel us to bring to Him the glory that is due unto His name!

It is not an abstract, dogmatic knowledge of the divine wisdom that will ever bring this doxology to our lips. We must see His wisdom, not merely learn a doctrinal formula declaring that God is allwise. We must be brought under the spell of that amazing wisdom, not merely repeat a logical proposition. We must behold that glorious wisdom of our God in its most central and perfect manifestation, that is, through Jesus Christ, in order to join in with the apostle in this song of praise: Glory be to the only wise God!

Wisdom, the wisdom of God, is revealed everywhere, in all the works of His hands.

For, wisdom is that marvellous virtue of the Most High, that is displayed in the perfect harmony and adaptation to one another of all things, so that each creature in the whole kosmos has its own name, occupies its own place, serves its own purpose, and is perfectly adapted to serve that purpose; and so that the individual purpose of each creature is subservient to the purpose of the whole: the revelation of the name of God, the praises of His glorious virtues. There is

wisdom in the firmament with its myriads of twinkling stars, pouring forth their speech into the silent night; in the circuit of the golden sun, going forth as a bridegroom coming out of his chamber, and rejoicing as a strong man to run a race; in the clouds that fill their vessels over the ocean to empty them over the dry and thirsty fields; in the seed that falls into the earth and dies, in order to bring forth fruit, thirty, sixty, an hundredfold; in the chirping of the sparrow, the cry of the young raven, the sweet notes of the nightingale; in the mountains and vales, woods and meadows, meandering brooks and majestic streams; in the howling storm, the roaring thunder, the flashing lightning, the raging sea, the softly whispering zephyr; the gently dropping dew, the cedar of Lebanon, the lily of the valley, the blooming rose; in day and in night, in summer and winter, in times and in seasons for all things; in the eye adapted to receive the light, in the ear that hears, in the mouth that speaks and the voice that sings, in the colors of the spectrum, the notes of the octave,—harmony, adaptation, purpose, revelation of divine wisdom everywhere, as far as eye can see!

Frequently the psalms sing of this wisdom of the Most High.

They love to enumerate the mighty works of God in creation, and bless the name of Him, Who covers Himself with light as with a garment, and stretches out the heavens like a curtain; who layeth the beams of His chambers in the waters, who maketh the clouds his chariot; who walketh upon the wings of the wind; who sends the springs into the valleys, that run among the hills and give drink to all the beasts of the field; who watereth the hills from His chambers, causeth the grass to grow for the cattle, and herb for the service of man, wine that maketh glad his heart and oil to make his face to shine; who provides nests for the birds and houses for the storks, and a refuge for the wild goats and for the conies; who appointed the moon for seasons and makes the sun to know his going down; who causeth darkness to descend, wherein all the wild beasts of the forest creep forth, and makes his sun to rise upon a new day, that man may go forth unto his work and labor until the evening. . . .

And they end in the glorification of that only wise God, revealed in all the works of His hands: "O Lord, how manifold are thy works! in wisdom hast thou made them all: the earth is full of thy riches!" Ps. 104.

Everywhere the voice of wisdom!

And yet, there is another note in these works of God apparently contradicting this testimony of God's wisdom, mocking it!

It is the note of death and destruction!

The note of the bondage of corruption.

The cry of vanity!

And also of this the Scriptures speak. One genera-

tion cometh and another generation passeth away, but the earth abideth forever. The sun also ariseth, and the sun goeth down, and hasteth to his place whence it arose. The wind goeth toward the south, and turneth about unto the north; it whirleth continually, and the wind returneth again according to his circuits. All the rivers run into the sea, yet the sea is not full; unto the place from whence the rivers come, thither they return again. All things are full of labor; man cannot utter it. . . . Eccl. 1:1.

And the whole creation groaneth and travaileth in pain together until now; for the creature is made subject to vanity. . . . Rom. 8.

There seems to be no conclusion!

There is no design. No telos! All things appear foolish and purposeless!

And mockers have said with wicked audacity that, if they were to make a world, they could vastly improve upon God's world!

And there is no answer!

Until you look at Jesus Christ!

Leave Him out of consideration, out of the scope of your vision, out of your world and life view, and you cannot find the conclusion of the matter. Then the sole conclusion appears to be in the slogan: let us eat and drink, for tomorrow we die! But behold Him, and all things change! Contemplate Him, in the place assigned to Him, in the center of all things, at the head of all things, and you will fall down in adoration before the only wise God! For, He is the Firstborn of every creature, and the First begotten of the dead; by Him and unto Him were all things designed and created. . . .

The wisdom of God through Jesus Christ!

Give Him His place in the scheme of all things! Him, the incarnated Son of God, Immanuel, God of God and man of man; Him the crucified One, in Whom God reconciled the world unto Himself; Him the risen Lord, glorified in the highest heavens, exalted at the right hand of God. . . .

See Jesus, crowned with glory and honor!

And you see all things in a different light!

For, in the light of His face all things, and now absolutely all, sin, death, suffering and vanity not excluded, become manifestations of divine wisdom.

All things, nothing excluded, must serve the purpose of the highest realization of God's eternal covenant!

The most glorious revelation of His name!

The name of the alone wise God!

Through Jesus Christ!

The divine mystery!

For, a mystery is not anything that is contrary to our understanding, some incomprehensible thing that we may never know, which we can never grasp. of which our human understanding can never lay hold;

but it is that which by our understanding we can never reach, which far transcends our common experience, lies outside of the scope of our earthly perception; and is made known unto us by the grace of divine revelation.

Jesus Christ!

Eye hath not seen; ear hath not heard; in the heart of man it was never conceived. Yet, it is *the* answer to all questions, the solution of all problems, the sole conclusion of the matter. How then, could mere human philosophy furnish us with an answer?

The mystery of God!

Jesus Christ!

From "times eternal" (thus the text in the original literally), from ages of yore, this mystery was hidden in God, in His eternal wisdom, in His incomprehensible counsel. Even in the centuries of the old dispensation it was hid. There was the word concerning its coming manifestation, but itself had not come. There were the shadows, but the body was not yet. There was the promise, but it was not fulfilled. Even as the pale light of the moon at night assures us that the sun still shines and that it will presently shine forth in all its glory, so in the ages of the old dispensation there were glimmerings of the light that would shine when the mystery would be revealed, yet itself was hid. . . .

But now it is manifested!

The answer is given! The solution is offered! The conclusion is reached!

Manifested is the mystery that was hid! There is a difference between revelation and manifestation, though the two are closely related. To reveal is to unveil, to expose to view by taking off the cover; to manifest is to break through, even as the sun breaks through the clouds on a dark and stormy day.

And the mystery was manifested!

The sun of righteousness broke through our darkness, the darkness of the shadow of death, of guilt and sin, of corruption and vanity.

The mystery of God was manifested in the historic fulness of time, in the incarnation of the Son of God. His sojourn among us, His speaking of the words of eternal life, His descension into the lower parts of the earth on the accursed tree, yea, into the depths of hell; His glorious resurrection unto life and justification, His ascension into the highest heavens, His being exalted unto Lord and Christ, His return in the Spirit. . . .

We see Jesus!

The mystery of God!

Eye hath not seen; ear hath not heard; never could it have arisen in the heart of man!

The wisdom of God!

Through Jesus Christ!

Amen! So let it be!

Glory be to the only wise God through Jesus Christ!

Witness of it, Church of Jesus Christ in the world; sing of it; shout aloud! For thereunto were ye called out of darkness into His marvellous light, that ye should shew forth His praises!

Sing of it, be witnesses of this marvellous wisdom! For, ye have been made to see this mystery of wisdom that was hid from times eternal! It was not only manifested in the fulness of time, but it was made known unto you. Through the preaching of the gospel, which the apostles began according to the commandment of God; and through the prophetic writings which they used as means in the proclamation of the gospel of God concerning this mystery, the latter was made known to all nations, made known also to you!

Through that gospel, by the Spirit of grace, ye were brought unto the obedience of the faith. The faith of Jesus Christ! The faith that is revealed in and through Him. The faith that God was in Christ reconciling the world unto Himself, not imputing their trespasses unto them! The faith that He died and rose again, never to die again! The faith that is the victory over the damnation of our guilt, over the corruption of our sin, over the dominion of death! The faith that in the name of Jesus there is redemption, even the forgiveness of sin, righteousness and eternal life. Unto that faith ye were brought into obedience, so that ye believed, repented, were justified, were enlightened and sanctified. . . .

And in that faith and obedience He, the only wise God, is able to stablish you through the same gospel, and preserve you though all hell should rise against you!

Until that day!

And why?

Why this hidden mystery and the manifestation of it? Why all these problems of sin and death, of corruption and vanity, and the answer to them all in Jesus Christ? Why these scriptures of the prophets, predicting the coming manifestation of the mystery, and the preaching of the gospel, the message that now the mystery is manifested? Why this bringing of the Church unto the knowledge of this mystery and unto the obedience of faith?

There is but one answer: glory to the alone wise God!

O yes, it is *the* answer!

That we might behold His marvellous wisdom and be brought under the spell of it forever!

That we might proclaim it, now and forever!

Glory to God, the only wise!

Through Jesus Christ!

Amen, yea, amen!

H. H.

EDITORIALS

Dr. Schilder Over De Bewijzen Voor Punt I

Over de teksten uit Ezechiël, door de Synode van Kalamazoo aangevoerd als bewijzen voor het eerste der Drie Punten, schrijft Dr. Schilder het volgende:

Nog twee plaatsen uit de Schrift resten ons ter bespreking: Ezechiël 33:11, en Ezech. 18:23.

Beide zeggen vrijwel hetzelfde. De eerste luidt in Noordtzijs vertaling:

"Zeg tot hen: zoo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heer Heere, geen lust heb Ik in den dood des goddeloozen, maar hierin, dat de goddelooze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeert u, bekeert u van uw booze wegen! Waarom zoudt gij toch sterven, huis Israël?"

De tweede plaats:

"Zou Ik dan een welgevallen hebben in den dood des goddeloozen, spreekt de Heer Heere?! Niet veel meer daarin, dat hij zich bekeert van zijn weg en leeft?"

Het is mij niet geheel doorzichtig, hoe men op zulken "grond" kan willen betoogen, dat er een gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen is.... Want:

a. Vooreerst gaat het hier niet over de menschheid in het algemeen, maar over Israël. Over het volk van het verbond. Heeft misschien mede ook om die reden Dr. A. Kuyper in zijn Gemeene Gratie, volgens tekst-register, op deze plaatsen als eventueele bewijsgronden voor de gemeene-gratie-leer maar niet eens gelet?

b. Intusschen, we zullen daar verder niet op ingaan. Wie aan de uitspraak algemeene strekking wil toekennen, moge wat ons betreft dit doen. We willen hem zelfs tegemoet komen: in 18:4 heet het:

"Zie, alle zielen zijn van Mij; zoowel de zielen der vaderen als de zielen der zonen zijn van Mij."

Noordtzijs merkt hierbij op:

"Hier teekent hij den mensch allereerst naar zijn goddelijke afkomst: geschapen door het indragen van den goddelijken levensgeest in de aardse stof, welke op deze wijze niet DRAGER wordt van 'een levende ziel', maar welke zoo zelf een 'levende ziel' wordt (Gen. 2:7). Maar ook wordt hier Gods volstrekt eigendomsrecht over iederen mensch scherp

geaccentueerd. Dat kan door niets en door niemand worden beperkt, ook niet door de verhouding, waarin de zoon tot den vader staat."

Tot zoover Noordtzijs, die hier dus het eigendomsrecht van God over alle menschen naar voren brengt, en daaraan herinnert, als hij aan 33:11 toegekomen is.

c. Welnu, zelfs als men Ezechiël's woorden 'n exclusieve aanwendbaarheid op de verbondsgemeenschap ontzegt, en de "goddeloozen", over wie het hier loopt, ook onder de "buitenkerkelijke" zoekt, zelfs dan staat hier niets van een gunstige gezindheid Gods jegens de konkrete menschen. Er staat niets anders, dan dat bekeering God verheerlijkt, Hem welbehaaglijk is. En voorts, dat de dood, de straf Zijn lust niet is. Waarop gewezen wordt, "opdat de heiligheid van zijn Wezen dat alles weerstaan moet wat met dat Wezen in strijd is, niet den dood brenge over Israël's huis". (Noordtzijs.)

d. Indien deze uitspraak werkelijk de gezindheid Gods over den konkreten mensch als een gunstige zou doen zien, dan zou men straks moeten trachten, op een of andere manier een brug te slaan van dezen tekst tot andere plaatsen, waar we lezen, dat de Heere zal "lachen" in het verderf. En als de Hebr. term voor lusthebben (ch-f-ts) wederom zulk een gezindheid zou involveeren, komen we voor vreemde conclusies. In Num. 14:8 spreken Jozua en Kaleb: indien de Heere welgevallen in ons heeft, (ch-f-ts) zal hij ons dat land doen binnentrekken. Maar Amos 9:7 waarschuwt hen, die later uit dit bloote feit zoo vergaande conclusies trokken.... juist ten aanzien van Gods gunstige gezindheid; 't is waar, zegt Amos, dat de Heere u uit Egypte, en door de zee, en door de woestijn heeft gebracht; maar.... Hij bracht ook die filistijnen over een zee, uw benedenburen; en Hij bracht ook de Syriërs door een woestijn, uw bovenburen. Pas op, dat gij niet de feiten losmaakt van het geloof. Niet van den Messias. Want het Woord des Heeren, zoo valt Jesaja in, zal doen wat Hem behaagt (ch-f-hs); en daaronder valt ook de verharding en de verstokking van wie het hoort, doch zich niet bekeert. Hij doet al wat Hem behaagt (ch-f-ts), Jes. 55:11; Ps. 115:3, ook als Hij de afgodendienaren gelijk maakt aan hun zotte afgoden. De synode van Kalamazoo zegt: de Heere heeft geen lust (ch-f-ts) aan den dood van den zondaar. Maar in I Sam. 2:25 vernemen we, dat de zonen van Eli niet luisterden naar de vermanende stem van hun vader. En waar-

om niet? Omdat de Heere er lust in had, besloten had (ch-f-ts) hen te dooden! Schijnbaar (!) is dat vlak het omgekeerde; en zeker is het ook het omgekeerde, indien de uitspraak, waarop Kalamazoo wijst, over de gezindheid van den Heere zou handelen. Laat men echter met ons deze hypothese varen, dan wordt de zaak gauw doorzichtig. De vader Eli mag, en moet dan zeggen tot zijn zonen: bekeert u, kinderen van Eli, want Jahwe heeft geen lust aan uw dood; dat is de geopenbaarde wil, het bevel, dat gij hebt op te volgen; Hij haat de zonde. Maar daarnevens staat nu, achteraf ons meegedeeld, dat wat den verborgen wil, den besluitswil, betreft, Jahwe wel lust had aan hun dood, qua rechtmatige bezoldiging; mede daarom verhardden zij zich tegen de vermaning in; zooals immers goddeloosheid behalve smet ook straf is. En in dien verborgen wil komt juist de gezindheid Gods voor den dag.

e. Juist dat vraagstuk van Gods lust, welbehagen, wil, ch-f-ts, is door de dogmatiek nu al vele eeuwen met uiterste distinctie behandeld. Van de eerste dagen af vindt men de onderscheidingen, die nog vandaag in onze leerboeken staan. Openbare en verborgen wil. Voorgaande wil, volgende wil. Wil des besluits, wil des bevels. Kom bij de remonstranten, kom bij de gereformeerden, kom bij de thomisten, kom bij de mystieken, ze hebben er den mond van vol. Al die dogmatische onderscheidingen beoogen, ons duidelijk te maken, dat men niet zoo maar een bevel tot een openbaring van de gezindheid van den Wetgever, en niet zoo maar een onderstelde gezindheid van den Wetgeven tot maatstaf voor eigen oordeel nemen mag. Maar hoe zou dan het zware probleem van Gods gezindheid jegens de verworpenen (in één rij ditmaal met verkorenen geplaatst) kunnen zijn afgedaan onder beroep op dergelijke plaatsen?

Het is overigens zeker nog nooit de gewoonte geweest van goede Gereformeerde Schriftverklaarders, om zoo maar even een tekst als deze uit zijn verband te rukken, om er een "gunstige gezindheid jegens de menschheid in het algemeen" mede te bewijzen. Die methode, toegepast op teksten als boven besproken, is juist altijd gevolgd door de vijanden der leer van de soevereine predestinatie. We hebben op dit feit reeds meer dan eens gewezen, maar men stoort zich er eenvoudig niet aan.

Ook gaat men het maar stilzwijgend voorbij, als we er op wijzen, dat professor Berkhof deze teksten uit Ezechiël zóó verklaart, dat geen enkele Remon-

strant bezwaar zou opperen tegen zijn verklaring. Hij verklaart den tekst zoo algemeen mogelijk. "Goddeloozen" zijn volgens hem *alle* goddeloozen, hoofd voor hoofd, zonder uitzondering. Zelfs legt hij hierop zoo den nadruk, dat hij er duidelijk bij zegt, dat dit niet slechts de uitverkorenen geldt. En dan wil hij, dat we in deze woorden zullen beluisteren Gods groote zondaarsmin en Zijn lust in het redden van alle goddeloozen zonder uitzondering. Zie zijn brochure over de "Drie Punten", p. 21.

Het droeve en hopelooze van het geval is, dat zulke taal gereformeerd moet heeten. Ik zou wel eens zien willen, dat iemand van de Christelijke Gereformeerde broeders eens een poging waagde om het verschil aan te geven tusschen hetgeen onze Dordtsche vaders hebben veroordeeld (en dan niet de Bremer theologen, s.v.p.!!) en professor Berkhof's verklaring van de bewuste plaatsen in Ezechiël.

Calvijn, die er overigens niet van beschuldigd kan worden, dat hij de dogmatiek over de exegese liet heerschen, gaat in zijn commentaar deze plaatsen niet voorbij zonder ze even te beschouwen in het licht der predestinatie.

Hij schrijft (vertaling van mij):

"God wordt hier gezegd geen lust te hebben in den dood des zondaars. Hoe zoo? daar Hij wil, dat allen tot bekeering komen. Maar we moeten zien, hoe God de bekeering van allen wenscht; want bekeering is zekerlijk zijn bijzondere gave: zooals de schepping van den mensch Zijn werk is, zoo behoort het ook hem toe, om ze te vernieuwen en Zijn beeld in hen te herscheppen. Daarom worden we gezegd Zijn maaksel te zijn, dat is door Hem geformeerd te zijn. (Ef. 2:10). En waar nu de bekeering een soort van tweede schepping is, daar volgt hieruit, dat ze niet aan des menschen macht staat; en indien het evenzeer in Gods macht ligt om een mensch te bekeeren, als om hem te scheppen, zoo volgt hieruit, dat de verworpenen niet bekeerd worden, omdat God in hunne bekeering geen lust heeft; want indien Hij ze wenschte, zoo zou Hij het kunnen doen; en zoo blijkt het dan, dat Hij het niet wenscht." (Commentaar op Ezechiël 18:23).

Later merkt Calvijn op, dat dit woord van den profeet vervuld is, als nooit iemand zich bekeert zonder God vergevingsgezind te vinden.

Het is duidelijk, dat ook Calvijn de "gunstige gezindheid Gods" niet wil scheiden van het geloof, of van de bekeering.

Overigens mogen we wel opmerken, dat het in de teksten in Ezechiël gaat over *wat* Gode aangenaam is, niet over *wie* Hem aangenaam zijn. Maar, zooals we eerder zagen, Ds. Zwier kan die twee niet onderscheiden. En het kan zeker ook niet van de Kalamazoosche synode in 1924 gezegd worden, dat ze uitmuntte door een scherp onderscheidingsvermogen.

In hetzelfde nommer van *De Reformatie* begint Dr. Schilder ook nog met een bespreking van de bewijzen

uit de Belijdenisschriften, waarop de synode van Kalamazoo zich beriep. We geven hem nog een poosje het woord:

We haasten ons naar het einde. Naast Schriftplaatsen beroept de synode zich ook op de belijdenis. Twee teksten worden aangehaald: Dordtsche Leerregels, II, 5, en III-IV, 8, 9.

We lezen de eerste:

“Voorts is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisigden Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe; welke belofte allen volkeren en menschen, tot welke God naar zijn welbehagen zijn Evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekeering en geloof.”

Maar hoe kan men deze uitspraak alzo hanteeren? Al aanstonds wordt hier opgemerkt, dat Gods welbehagen aan het eene volk wel, aan het andere niet het evangelie doet komen. De “menschheid in het algemeen” is dus dadelijk verdwenen van het tapijt, ze valt buiten het gezichtsveld. En wat moet men dan voorts “zonder onderscheid” hun, die onder de beademing van het evangelie komen, verkondigen? Dat God zoo en zoo gezind is? O neen. Een belofte, benevens een bevel. Geopenbaarde wil aldus. Tot welken geopenbaarden wil ook reeds de dreiging behoort; want als geloof en bekeering inhoud van een bevel zijn, dan wordt straf gedreigd aan wie neen zegt. Bovendien is de belofte zeer individueel gesteld: wie gelooft, die wordt niet verdorven. De “menschheid in het algemeen” heeft hier niets mee te doen, en over Gods gezindheid jegens haar is geen woord gerept. Wel wordt, vlak omgekeerd, in de “Verwerpingen”, de waarschuwende vinger opgeheven tegen wie al te vlot over die gezindheid oordeelen wil; want de synode van Dordrecht heeft, nadat ze bovenvermelde uitspraak formuleerde, ook de dwaling van hen verworpen, die “het onderscheid tusschen verwerving en toeëigening daartoe gebruiken, opdat zij den onvoorzichtigen en onervarenen dit gevoelen zouden inplanten, dat God, zooveel Hem aangaat, allen menschen die weldaden, die door den dood van Christus verkregen worden, gelijkelijk heeft willen meedeelen; maar dat sommigen de vergeving der zonden en het eeuwige leven deelachtig worden, anderen niet, dat zulk een onderscheid hangt aan hunnen vrijen wil, dewelke zichzelven voegt bij de genade, die zonder onderscheid aangeboden wordt, en dat het niet hangt aan die bijzondere

gave der barmhartigheid, die krachtiglijk in hen werkt, opdat zij zichzelven die genade boven anderen zouden toeëigenen.

Dat de synode van Kalamazoo ook maar de geringste aarzeling zou hebben, om zelve te veroordeelen wat hier verworpen werd, zal wel niemand gelooven. Maar dat zij met het kunst- en vliegwerk van een beroep op boven-gemelde positieve uitspraak van Dordrecht (aangaande prediking van een bevel en een “conditioneele”¹⁾ belofte) haar bewering aangaande Gods gunstige gezindheid jegens allen heeft willen staven, geeft den indruk, dat men dit in deze formuleering toch wel nieuwe leerstuk slechts met moeite heeft kunnen aandienen als gereformeerd inzicht.

Intusschen, willen we de synode recht doen, dan mogen we niet verzwijgen, dat het haar speciaal te doen is geweest om “het welgemeend aanbod des heils”. Dat “aanbod” als zoodanig wordt door de rapporteerende commissie aangemerkt als een bewijs van Gods gunstige gezindheid (bl. 126). De beide plaatsen uit Ezechiël werden juist onder dit aspect aangehaald; en onder denzelfden gezichtshoek schijnt ook wel de dubbele verwijzing naar de Dordtsche Leerregels te willen bekeken worden. En, al hebben we aan Eli's prediking tot zijn zonen reeds gezien, hoe weinig men voor het beoogde doel daarmee aanvangen kan, toch willen we het onderwerp wel afzonderlijk bezien. We bewaren de tweede plaats uit de Leerregels dan ook maar tot den volgenden keer.

¹⁾ Zie Voorrede Statenvertaling op het Nieuwe Testament.

Het is opmerkelijk, dat wij vroeger ook op hetzelfde artikel uit de “Verwerping der Dwalingen onzer Leerregels” gewezen hebben, als waarop Dr. Schilder hierboven wijst.

Prof. Berkhof tracht dit bezwaar te ontzenuwen (zie “De Drie Punten” etc. p. 19). Het eigenaardige van het geval is echter, dat hij, om dit te kunnen doen, feitelijk zelf het eerste punt ontkent. Het algemeen aanbod, zoo zegt hij daar ten slotte, roept zondaars tot bekeering en belooft slechts, dat zij, die in den gekruisigden Christus gelooven, het eeuwige leven zullen deelachtig worden. Dus toch ten slotte een algemeen aanbod van een conditioneel of particulier evangelie!

Maar, indien dit laatste de bedoeling is van het welgemeend algemeen aanbod, hoe kan er dan een gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen in liggen uitgedrukt?

De zaak is echter, dat als professor Berkhof niet voor de taak zich geplaatst ziet, om te bewijzen, dat

zijn standpunt niet strijdt met boven aangehaald artikel uit de Verwerping der Dwalingen, maar b.v. preekt over Ezechiël 18:23, dan komt er heel wat anders voor den dag. Dan aarzelt hij niet om te spreken van Gods groote zondaarsmin jegens alle menschen, en van Zijn lust in de redding van alle goddeloozen en niet alleen van de uitverkorenen.

Over het "aanbod des heils" schrijft Dr. Schilder nog het volgende:

De tweede plaats uit de Leerregels, waarop de synode van Kalamazoo zich beroept, is III-IV, 8, 9:

Doch zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in zijn Woord, wat Hem aangenaam is; namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen, en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven.

Dat er velen, door de bediening des Evangelies geroepen zijnde, niet komen en niet bekeerd worden, daarvan is de schuld niet in het Evangelie, noch in Christus, door het Evangelie aangeboden zijnde, noch in God, die door Het Evangelie roept, en zelfs ook dien Hij roept onderscheidene gaven mededeelt; maar in degenen die geroepen worden; van dewelken sommigen, zorgeloos zijnde, het woord des levens niet aannemen; anderen nemen het wel aan maar niet in het binnenste huns harten, en daarom is het, dat zij, na een kortstondige blijdschap van het tijdelijk geloof, wederom terugwijken; anderen verstikken het zaad des woords door de doornen der zorgvuldigheden en wellusten der wereld, en brengen geene vruchten voort; hetwelk onze Zaligmaker leert in de gelijkenis van het zaad (Matth. XIII).

We komen hier in aanraking met de in Amerika zoo druk besproken kwestie van het "aanbod der genade". Een "aanbod", dat voor velen geldt als het doorslaande bewijs van Gods gunstige gezindheid jegens hen, tot wie het komt, d.w.z. ook jegens verworpenen. God heeft immers (zie verleden week) geen lust aan den dood van den zondaar?

Over dat "aanbod" is in Amerika veel geschreven. Levendig herinner ik me volgende aardige bijzonderheid uit de eerste paar dagen van mijn verblijf aldaar.

Ik had in de laatste dagen op de boot kennis genomen van enkele geschriften uit den strijd om de gemeene gratie, en daarbij ook ergens, onder verwijzing naar woordenboeken der nederlandsche taal, de opmerking aangetrof-

fen, dat "aanbieden" in den ouden tijd bijzonderlijk wilde zeggen: voorstellen; vgl. Hoeksema, "Evangelie of jongste aanval", 1933, 187, e.a.p..

Welnu, op den eersten Zaterdagavond aan wal, vertelde een dame, die nog nederlandsch sprak, maar alleen als ze 'er voor ging zitten', dat de dominee van haar gemeente den vorigen Zondag had verteld, dat er een bezoeker uit Nederland was, dat die dit en dit zou doen, zoo en zoo heette, en zoo voort. Het werd saamgevat in de uitdrukking, die me toen wel bijzonder trof: de dominee heeft u ons aangeboden.

Ook in zijn beantwoording van Dr. A. Kuyper Jr. heeft Ds. Hoeksema nog eens aan de beteekenis van "aanbieden" herinnerd. Het bleek, dat hij daarbij ook bewust gedacht heeft aan het latijnsche werkwoord "offerre", dat vaak door "aanbieden" vertaald is, en b.v. in de Dordtsche Leerregels voorkomt voor "Christus aangeboden". Waar het latijnsche werkwoord het oorspronkelijke is, daar heeft de opmerking van Ds. Hoeksema (en anderen) beteekenis, en noodigt ze uit tot verder onderzoek.

* * * *

Als de Synopsis (geref. leerboek), XXII, 6, de beteekenis van het woord evangelie nagaat, merkt ze op, dat het woord o.m. gebruikt wordt voor de blijde leer en verkondiging van de vergeving der zonden uit kracht van Christus' zoenbloed. Van die vergeving constateert ze dan drie dingen: a. ze wordt allen zonder onderscheid "aangeboden" of "voorgesteld" (oblata), maar den armen van geest, den kinderkens geopenbaard (revelata), en den geloovigen een voor een (singulariter) toegepast (applicata). Het latijnsche woord, zoeven gebruikt, en ook hier voorkomende, heeft dus wel een zeer algemeene beteekenis.

Als dit evangelie nu wordt aangeboden of voorgesteld, hoe ge 't noemen wilt, wordt er dan alleen maar "zoetigheid" gepraesenteerd? Neen, zegt de Synopsis, want tot het evangelie behooren ook dreigingen, comminaties; waarom dan ook het evangelie wel eens onder den naam wet wordt aangediend. Bovendien brengt de verkondiging van het evangelie wel ook rampen voort; en zulks door de schuld van menschen. Scherper gezegd: het evangelie zelf brengt ze niet voort, het zijn geen eigenlijk gezegde effecten van het evangelie, maar: de evangelieverkondiging is er de aanleiding van, geen oorzaak er voor. Zulke "rampen" zijn b.v. aangegeven in 1 Cor. 1:23;

1 Petr. 2:8; Matth. 10:34; 2 Cor. 4:4; Matth. 11:21; 2 Thess. 1:7, 8 (1, 1, § 32, 31). In het gevolg van de prediking des Woords komen dus ook rampen, en verzwaring van oordeel. Men kan er aan toevoegen, dat ze God van eeuwigheid bekend zijn.

Dit laat reeds twijfel opkomen over de vraag, of de evangelieverkondiging met de "aanbieding" van Christus (die ook Rechter is, de MAN, door Wien God de wereld zal oordeelen) als bewijs van Gods gunstige gezindheid gelden mag. Nog wel jegens de "menschheid in het algemeen". Want de evangelieverkondiging is nog nimmer algemeen geweest.

Intusschen, er zijn natuurlijk nog andere vragen, die hier opkomen.

Hier zullen we voor ditmaal moeten afbreken.

H. H.

De Gewone Ambten

Van het ambt der apostelen zijn dus de gewone ambten in de Kerk van Christus op aarde scherp te onderscheiden. Het eerste kenmerkte zich vooral daarvoor, dat een apostel onmiddellijk door den Heere Zelf geroepen moest zijn; tot de gewone ambten wordt men geroepen door middel van de verkiezing door de kerk. Het eerste was niet blijvend, doch tijdelijk, met dien verstande echter, dat de kerk der nieuwe bedeeeling gebouwd is op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen, zoodat de kerk aan het woord der apostelen gebonden is en blijft tot het einde der wereld; het laatste echter blijft zoolang de kerk op aarde bestaat. Het ambt der apostelen ging zelfs in zekeren zin aan de kerk vooraf, stond boven de kerk beide als organisme en als instituut; maar de gewone ambten volgen op het tot stand komen der kerk op aarde en komen uit de vergadering der geloovigen op. De kerk als organisme gaat aan de kerk als instituut vooraf. Niet het instituut brengt het organisme tot stand, maar het organisme roept om het instituut. Het organisme dient het instituut niet, maar het instituut dient het organisme. Het instituut kan zonder het organisme niet bestaan, maar omgekeerd kan desnoods het organisme er zijn, en bestaat het dikwijls ook tijdelijk zonder het instituut. De kerkelijke ambten komen uit het ambt aller geloovigen op; dit is de grondslag voor gene; en gene mogen van dit ambt aller geloovigen dan ook nimmer worden gescheiden.

Op deze waarheden mag wel altijd opnieuw nadruk worden gelegd, opdat alle hierarchie verre van ons

zij geweerd, en niemand zich het recht toeëigene om heerschappij te voeren over de kudde, die Christus, de opperste Herder gekocht heeft met zijn eigen bloed. De geschiedenis der Kerk in de wereld toont maar al te duidelijk, hoe groot de verleiding is, waaraan zij, die een zeker ambt bekleeden in de kerk van Christus, blootstaan, om van hun ambtelijke positie, waarin ze geroepen zijn om te dienen, gebruik te maken, om heerschappij te voeren. Altijd weer vergaten ze, dat niemand in de kerk ooit iets anders zijn kan dan dienstknecht en leerjongen van Jezus, dat er ook een ambt aller geloovigen is, zoodat allen de zalving van den Heilige hebben, en niemand in het nieuwe verbond van noode heeft, dat iemand hem leere, dat slechts één in de kerk van Christus Meester is, en alle anderen broeders zijn, en dat allen tezamen en gelijkelijk moeten luisteren naar het Woord van den éénen Meester. Soms zijn het personen, soms ook kerkelijke vergaderingen, die zich een macht toeëigenen, die ze niet bezitten, en die zich aanstellen, alsof ze plaatsvervangers van Christus over de kerk zijn. En niet zelden droeg de kerk zelve mede schuld, dat ze hoe langer hoe meer gekneld kwam te liggen in banden van menschelijke tyrannie, en de vrijheid, die ze heeft in Christus Jezus, inboette. En daarom is het zaak, dat ze geduriglijk waakt tegen degenen, die haar van die vrijheid willen berooven, en dat ze er altijd weer aan worde herinnerd, dat de ambten in de kerk opkomen uit het ambt aller geloovigen en van dit laatste nimmer mogen worden gescheiden.

Het leven en de praktijk gaan hier gewoonlijk aan de leer vooraf, en de laatste wordt verkracht ter verdediging van een reeds gevolgde verkeerde praktijk. De opzieners matigen zich macht aan over het erfdeel des Heeren en worden "grooten" naar de maatstaf der wereld; onder deze "grooten" verheffen zich, onder voor hen gunstige omstandigheden, nog "grooteren", en eindelijk wordt de bisschop van Rome de "grootste" onder de grooten, en wordt hem alle leermacht en alle regeermacht opgedragen, zoodat hij alleen in laatster instantie de sleutelen van het koninkrijk der hemelen hanteert en, indien mogelijk, ook de zwaardmacht zich toeëigent. En eerst later wordt deze door en door verderfelijke praktijk door de leer, dat Rome's bisschop de onmiddellijke opvolger is van Petrus en als zoodanig moet worden erkend als Christus' stedehouder op aarde, verdedigd en gesteund, om nog later te worden gevolgd door de kerkelijke uitspraak, die hem ook bekleed met onfeilbaarheid! Eerst nemen de meerdere vergaderingen, classis en synode, een stap in de verkeerde richting, door zich macht aan te matigen over den kerkeraad en over de plaatselijke gemeente; en daarna verknoeit men ook het kerkrecht, en kent men aan de meerdere vergaderingen de macht toe, die ze zich wederrechtelijk aanmatigden. En zoo komt men steeds verder van het rechte spoor. Hoe sterk de drang dezer ontwikkeling is, mogen we zien in

de discussie, die zich in de laatste jaren in Nederland heeft ontwikkeld over de kwestie van het zoogenaamde "nieuwe kerkrecht". Ook daar verliet men het rechte spoor eerst in de praktijk, op de bekende Asser synode. Maar sedert dien tijd heeft men hoe langer zoo meer het standpunt, daar feitelijk ingenomen, zoeken te verdedigen, dat eene meerdere vergadering met macht is bekleed boven den kerkeraad eener plaatselijke gemeente. En het treffende van deze geschiedenis is wel, dat zij, die zich overigens opwerpen als vurige verdedigers van schier alles, wat door mannen als Kuyper en Rutgers werd voorgestaan en geleerd, thans het standpunt innemen, dat door anderen wordt gebrandmerkt als "het nieuwe kerkrecht". Dr. Kuyper waarschuwde anders ernstig genoeg tegen het gevaar van hierarchie. Zoo lezen we van hem (Dictaten Dogmatiek, *Locus de Ecclesia*, p. 285 v.v.):

"De tweede tegenstelling ligt tusschen hen, die wel zeggen, dat Christus bij het regimen ecclesiae (kerkeregeering) hulp van menschen gebruikt, maar die óf de lijn van boven naar beneden, óf van beneden naar boven laten loopen.

"De groote vraag is nu slechts, of de lijn loopt uit de fideles (geloovigen) naar de presbyteri, en dus uit de fideles opklimmend in de ambten, of uit den Christus in de ambten. Indien het laatste het geval is, dan gevoelen we aanstonds, dat er tusschen die verschillende ambten en den Christus nog een schakel moet zijn, die Rome dan ook legt, één persoon, n.l. de paus.

"Laat ik de ambten opkomen uit de fideles, dan komen ze op uit hen gemeenschappelijk, niet persoonlijk.

"Hieraan hangt feitelijk de heele zaak.

"De Roomsche kerk staat op een heel natuurlijk standpunt, want wanneer uit Christus de macht moet vloeien in de kerk, dan is het op zichzelf genomen nog niet zoo dwaas te denken, dat Christus die macht in één persoon heeft laten vloeien, en van dien persoon uit in de lagere ambten. Maar de capitale fout van Rome ligt hierin, dat het de heele ratio van den hemelvaart van Christus wegneemt. Indien het te doen was om zulke personen, dan had Christus op aarde kunnen blijven. Maar Christus heeft zijn hemelvaart als absoluut noodzakelijk voorgesteld. Hij zeide, dat de Heilige Geest niet komen kon, indien Hij niet heenging. Een plaatsbekleeder op aarde zou natuurlijk geen ratio hebben, wanneer Christus zelf op aarde ware gebleven. Maar Christus zegt niet, dat Hij liever wegging; we mogen niet veronderstellen, dat Hij wegging, omdat het niet aangenaam voor hem zou zijn geweest nog langer op aarde te blijven. Indien het noodig was geweest voor de kerk, dan zou Hij, die van den hemel daalde, om voor zijn kerk te lijden en te sterven, ook dit offer ongetwijfeld hebben willen brengen, maar Hij moest weg, omdat anders de Trooster niet komen kon. En hiermede is heel de voorstelling van Rome vernietigd."

Nadat Dr. Kuyper heeft gesproken over de macht, die de kerk van Christus heeft ontvangen, gaat hij aldus voort:

"Hoe ontstaat die potestas (macht)?"

Zij wordt daardoor geboren, dat Christus door den Heiligen Geest menschen wederbaart en tot bekeering brengt. Indien dit niet zoo ware, zouden de organen voor den Heiligen Geest ontbreken. Christus, als de koning zijner kerk, gaat door als Hoofd des lichaams menschen van dood levend te maken en tot bekeering te brengen. Wanneer die menschen nu door den *phootismos* (verlichting) verlicht worden, dan krijgen ze licht in het woord, in de waarheid, in de ordinantiën Gods en in den wil des Heeren. Dan rust op al die personen de roeping, om elk oogenblik zich beschikbaar te stellen voor den Heere en zijn dienst. Daarom is de werkzaamheid in het kerkelijke leven volstrekt niet beperkt tot den dominee en de ouderlingen, maar strekt zich uit over al de leden. Ieder geloovige is in het leven steeds bezig het Woord toe te passen. Men zegt niet: zou dit of dat nu wel zoo wezen, maar: zóó ligt de zaak. Men moet het aan den broeder voorleggen als een zaak, die geldt. Zoo is er in den coetus fidelium (kring of vergadering der geloovigen) werkzaam zekere potestas.

"In de tweede plaats moeten we vragen, waar toch ook door de ecclesia als zoodanig de potestas moet worden uitgeoefend, en niet alleen in den kring van het huiselijk en dagelijksch leven, hoe het daarbij dan met deze potestas gesteld is. En dan moet geantwoord, dat ook die coetus (vergadering, eenheid) alle potestas dogmatica, ordinans et judicans (leer-, bestuurs- en tuchtmacht) in eigen schoot draagt.

"De belijders hebben het recht samen te komen in vergadering, ouderlingen en diakenen te verkiezen in een kerk, die pas opkomt. In de belijders zelf ligt dus de macht. En niet, dat ze maar eens voor een keer een persoon benoemen, neen, ze stellen de ambten in, ze maken de plaats klaar, waar steeds een man zal staan. Hierin ligt dus de meest constitueerende macht, die men maar denken kan. Is eenmaal een kerk geconstitueerd, dan is daarna wel een andere regeling gekomen voor de benoeming van dienaren, maar nooit mag zij geschieden zonder consensus van den coetus fidelium (toestemming van de vergadering der geloovigen). Zoo liet ook Paulus mannen aanstellen in de gemeente door opsteken der handen.

"Die potestas, welke in den coetus fidelium ligt, moet werken. Ook de aanneming van doopleden en lidmaten van elders kan niet gebeuren zonder den coetus fidelium. De afkondiging, die daartoe plaats vindt, strekt wel degelijk daartoe, dat zij, die er tegen zijn, ook zullen kunnen opponeeren.

"Hetzelfde geldt in zake de tucht. Als socius ecclesiae (lid der kerk) moet de belijder feitelijk zelf vermanen en aan de tucht deelnemen.

"De potestas, die in de kerk rust, werkt dus nergens

zonder dat ze haar radix (wortel) in den coetus fidelium vindt.

“Wanneer nu door verkeerde leiding van anderen de zaken misloopen, dan ligt op den coetus fidelium het recht en de plicht te eischen van de ambtsdragers, dat ze den gang van zaken weer in het rechte spoor leiden. Indien dezen daaraan niet voldoen, dan rust op de fideles de verplichting zelf op te treden. De potestas ecclesiae (macht der kerk) rust krachtens Christus niet bij den predikant of ouderling maar bij den coetus fidelium. Zoo de ambtsdragers uitvallen door wangedrag, valt die macht terug op den coetus, en moet de coetus tot reformatie overgaan.

“Behalve die potestas ministerialis generalis (algemeene bedienende macht), heeft Christus ook gewild, dat de potestas specialiter (bijzonder macht) zou worden uitgeoefend. Alle potestas ministerialis is in de kerk gebonden aan de gehoorzaamheid van het Woord. Zoodra ze wil handelen tegen het Woord in, is ze er eenvoudig niet meer. Wilde ze nu zelf alle potestas uitoefenen, dan ging ze in tegen het Woord, en daarom is de ecclesia gebonden ambten in te stellen, niet gemakshalve, maar alleen in oboedientia (gehoorzaamheid) aan het Woord. Die ambten zijn dus alleen zaakwaarneming voor den coetus fidelium. Maar alle potestas, die wordt overgedragen uit het ambt, is alleen een overbrengen van een uit Christus ontvangen potestas aan die ambtsdragers. Natuurlijk geen overbrengen van iets uit zichzelf, want in zichzelf hebben ze geen macht. 't Is een overdragen op dien ambtsdrager van Christus' macht, die de coetus voor dat doel en dus niet voor zichzelf ontving. Ook die ministri (dienaren) zijn nu geen rekenschap schuldig aan den coetus maar aan Christus. Doch zoolang alleen hebben ze wat te zeggen, als ze hun ambt uitoefenen in gehoorzaamheid aan het Woord. Van een dienaar, die spreekt tegen het Woord in, gaat geen kracht uit. Men moet steeds toezien of alles in de kerk van Christus toegaat conform den Woorden Gods. En of een belijder nu al bij misdraging der ambtsdragers zegt, dat hij er niets aan doen kan, dit is geen verontschuldiging, want de overgedragen macht valt terug op den coetus, zoodra ze niet naar eisch door de ambtsdragers wordt uitgeoefend”.

Ge ziet, ook Dr. Kuyper wil van geen macht weten, die buiten het ambt der geloovigen om, der gemeente van boven af wordt opgelegd. De kerk, als vergadering der geloovigen is de zalving van Christus deelachtig. Ze is zelf profeet, met het recht en de roeping, het mogen, moeten, kunnen en willen, om te leeren, het Woord te verkondigen. Ze is zelf koning, met het recht en de roeping en de macht om te besturen en te regeren en tucht uit te oefenen. Ze is zelf als priester tot den dienst der barmhartigheid geroepen. Dit drievoudig ambt heeft Christus maar niet rechtstreeks aan sommige personen in de kerk opgedragen, om het in plaats van de gemeente uit te oefenen, zoodat de gemeente er buiten staat. Integendeel, het is het ambt,

de plicht of opdracht, de bevoegdheid en de bekwaamheid, dat Christus aan heel Zijn kerk, Zijn koninklijk priestervolk heeft geschonken. Alleen maar heeft niemand der geloovigen deze zalving van den Heilige persoonlijk op zichzelf en los van het lichaam van Christus. De gemeente is niet maar een groep van profeten, priesters en koningen, maar een koninklijk priesterdom, dat als zoodanig geroepen is om de deugden te verkondigen Desgenen, Die hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. De Geest is aan de kerk gegeven. Daarom berust ook in de kerk de macht om te leeren, om het Woord te bewaren en te verkondigen, om te regeren en tucht uit te oefenen. En deze macht kan de kerk niet anders uitoefenen, dan als instituut en dus door de ambten. Maar ook dan, wanneer de kerk door de ambtsdragers fungeert, is het nog altijd de kerk, en niet afzonderlijke personen los van de kerk, waardoor het van Christus opgelegde ambt wordt uitgeoefend. En omdat het Christus is, die de ambten heeft ingesteld, en die Zelf door die ambten Zijn ambt als *de* Profeet, Priester en Koning uitoefent, zijn die ambtsdragers aan Hem en niet aan de gemeente verantwoordelijk.

Van deze grondgedachte gaat ook onze Nederlandsche Geloofsbelijdenis uit in Art. 30: “Wij gelooven, dat de dienaren des Woords Gods, ouderlingen en diakenen tot hunne ambten behooren verkoren te worden door wettige verkiezing der kerk, met aanroeping van den naam Gods en goede orde, gelijk het Woord Gods leert. Zoo moet zich dan een iegelijk wel wachten, door onbehoorlijke middelen zich in te dringen, maar is schuldig den tijd te verwachten, dat hij van God beroepen wordt, opdat hij getuigenis hebbe van zijne beroeping, om van haar verzekerd en gewis te zijn, dat zij van den Heere is.” Dezelfde gedachte is ook uitgedrukt in het Formulier voor de bevestiging van ouderlingen en diakenen, wanneer dit zegt, “dat niemand anders dan door wettige beroeping in de kerk behoort te dienen, volgens de Christelijke ordinantie daarvan zijnde”; en wanneer het hen, die in hun ambt bevestigd staan te worden laat antwoorden op de vraag, of zij niet in hunne harten gevoelen, dat zij “wettiglijk van Gods gemeente, en mitsdien van Gods zelven tot dezen heiligen dienst beroepen” zijn. De gedachte is hier, zooals duidelijk zal zijn, dat ten slotte geen andere roeping dan die der kerk beslist of iemand van God geroepen is om te dienen, hetzij als bedienaar des Woords, hetzij als ouderling of diaken. Men kan hier wel andere voorwaarden aan toevoegen. Men spreekt ook van een zekere inwendige roeping, vooral voor de bediening des Woords. En het spreekt wel vanzelf, dat deze niet kan gemist worden. Heeft iemand geen drang of begeerte om den Heere te dienen in het ambt van leeraar; of heeft hij die begeerte wel, maar de Heere schenkt hem daartoe niet de noodige gaven, of opent hem den weg niet, dan zal dit wel voldoende moeten worden geacht,

om het ambt van bedienaar des Woordt niet te zoeken. Maar dit is niet genoeg. Het is ten slotte niet beslissend. Ook al heeft iemand de begeerte om het Woord te bedienen, en ook al is hij bij zichzelf overtuigd, dat de Heere hem de daartoe noodige gaven en middelen schonk, en hij wordt niet van Gods gemeente geroepen, dan moet hem dit nog voldoende zijn, om te besluiten, dat hij zich in zijne roeping vergist heeft. En dit geldt ook van de ambten van ouderling en diaken. Alleen wanneer ten slotte iemand van Gods gemeente wettiglijk en ordelijk geroepen is, heeft hij getuigenis, dat God hem riep, en dat Christus Zijn ambt door hem wil uitoefenen.

Onder de ambten nu, die volgens den Woorde Gods door Christus zijn ingesteld in de kerk, komt allereerst in aanmerking dat van ouderling. Het woord ouderling komt van het Grieksche woord "presbyteros", dat waarschijnlijk het eerste woord is, dat gebezigd werd ter aanduiding van iemand, die het opzienersambt vervulde en uitoefende. Het is niet onwaarschijnlijk, dat, vooral in de eerste gemeente te Jeruzalem, ook werkelijk de oudsten tot dit ambt werden gekozen of door de apostelen benoemd. Dit is althans heel natuurlijk, niet alleen omdat men eerbied had voor den ouderdom, zooals in Israel zeker het geval was, maar ook omdat juist onder de ouderen waarschijnlijk velen gevonden werden, die reeds lang den Heiland gekend hadden, die tot Zijne discipelen hadden behoord, toen Hij nog op aarde was, misschien zelfs wel tot de zeventig, die door den Heiland waren uitgezonden om het koninkrijk der hemelen te prediken. En het is gemakkelijk in te zien, dat toen de gemeente te Jeruzalem snel aanwies, en op verschillende plaatsen der stad, in verschillende huizen, vergaderde, de arbeid van het opzicht over de gemeente den apostelen alleen spoedig te zwaar en te veelvuldig werd, en dat eerlang juist die ouderen werden aangesteld om mede opzicht te hebben over de gemeente. Maar er is in het Nieuwe Testament ook een andere naam voor dit soort ambtsdragers, die langzamerhand den naam van Presbyteroi verving. Op verschillende plaatsen der Schrift worden de ouderlingen ook "episkopoi" of opzieners genoemd. Het is dus duidelijk, dat niet alle presbyteroi of oudsten ook episkopoi of opzieners waren, ofschoon de laatsten waarschijnlijk in den eersten tijd wel in den regel tot de oudsten behoorden.

Dat de naam presbyteros door dien van episkopos vervangen werd duidt ongetwijfeld ook aan, dat de taak van de ouderlingen of opzieners reeds spoedig meer en meer belijnd werd. In den naam presbyteros ligt op zichzelf geen aanduiding van de roeping van den ouderling, maar opziener duidt aan, dat hij met bestuursmacht, met het gezag om opzicht te hebben over de kudde is bekleed. In Hand. 11:30 lezen we, dat de gaven, die de geloovigen te Antiochië hadden verzameld voor de behoeftige broederen in Judea, door de hand van Barnabas en Saulus tot de ouderlingen

werden gezonden. Dit was dus nadat de "diakenen" volgens Hand. 6 reeds tot het "dienen der tafelen" waren gekozen en aangesteld. Reeds in Hand. 14:23 lezen we, dat Paulus en Barnabas op hun terugreis naar Antiochië, in elke gemeente met opsteken der handen ouderlingen verkoren. De bekende vergadering te Jeruzalem, die besloot zou over de kwestie der besnijdenis voor de bekeerlingen uit de Heidenen, stond onder de leiding der apostelen en ouderlingen der gemeente te Jeruzalem, Hand. 15:2, 4. En de apostelen en ouderlingen vergaderden tezamen "om op deze zaak te letten", Hand. 15:6. En ten slotte lezen we, dat het den apostelen en ouderlingen met de geheele gemeente goed gedacht heeft, om zoo en zoo te beslissen in de aanhangige kwestie. Hier zijn de ouderlingen dus bezig in de leer en in de regeering der kerk, tezamen met de apostelen. Hand. 15:22; 16:4. Hetzelfde gold ongetwijfeld ook van de ouderlingen te Efeze. Niet alleen toch schrijft de apostel in zijn brief aan die gemeente, 4:11, dat de Heiland aan de gemeente heeft gegeven, sommigen tot apostelen, sommigen tot profeten, sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars, waar "herders en leeraars" blijken de samenvoeging op de ouderlingen moet zien; maar ook kan dit worden afgeleid uit het woord, dat hij tot die ouderlingen spreekt, als hij ze op zijn verzoek te Milete ontmoet: "Zoo hebt dan acht op uzelf, en op de geheele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed". Hand. 20:28. Intusschen worden de ouderlingen (presbyteroi, vs. 17) hier reeds opzieners (episkopoi, vs. 28) genoemd. Dit is ook het geval in Phil. 1:1, waar de apostel degenen, aan wie hij schrijft adresseert als "de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de opzieners en diakenen". In I Thess. 5:12 en misschien ook indirektelijk in Rom. 12:3 worden de ouderlingen "voorstanders" geheeten, in I Cor. 12:28 worden ze aangeduid door "regeeringen"; terwijl ze in Hebr. 13:7, 17, 23 "voorgangeren" heeten. En daar worden de geloovigen vermaand: "Zijt uwen voorgangeren gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uwe zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig". vs. 17. En in het zevende vers van dit hoofdstuk lezen we: "Gedenkt uwer voorgangeren, die u het Woord Gods gesproken hebben; en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling".

Uit alles krijgen we den indruk, dat er in den eersten tijd oudsten waren, die onder leiding der apostelen met eenig opzicht en werk belast waren in de gemeente, dat reeds spoedig hieruit het ambt der ouderlingen meer en meer bepaald en omschreven werd, en dat voornamelijk de leermacht en regeermacht hun was opgedragen.

Doch ook dit bleef niet zoo. Er kwam nog meer

onderscheiding en verdeeling van den arbeid in de gemeente.

Eerlang onderscheidde men tusschen de ouderlingen, die regeerden en die andere opzieners, die bezig waren in het Woord en in de leer.

Letten we hierop nog een volgende maal.

H. H.

De Doop Van Jezus Door Johannes

De doop van Jezus door Johannes den Dooper moest geschieden omdat alle gerechtigheid moest vervuld worden. Aldus spreekt God's Woord in Mattheus 3:15. De beteekenis van Johannes in de ontwikkeling en realiseering van God's verbond en koninkrijk is wel deze dat hij den weg moet bereiden voor de komst van den Heere Jezus Christus wanneer Hij komt tot Zijn tempel. Hij is de voorlooper, de gezant, de heraut van den machtigen Knecht des Heeren. Zijne roeping, wel verstaan, bestaat niet slechts hierin dat hij den Christus aanwijst wanneer Hij verschijnt, aan welke roeping de dooper voldoet in de welbekende woorden: "Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt". Maar ook is hij wegbereider in den zin dat hij Israel bereidt voor des Heilands komst. En dit geschiedt op tweërlei wijze. Allereerst hebben we dit te verstaan in verband met het geestelijk Israel, het ware volk Gods. Wel moet toegestemd dat het volk Gods ten tijde van Christus' optreden op aarde weinig van zijn werk en roeping verstond. Hiervan geven de discipelen overvloedig bewijs. Hun aardsch begrip van het koninkrijk der hemelen, alsmede hun verzet tegen de herhaaldelijke verkondiging des Heilands van Zijn lijden en sterven is welbekend. Nochtans is het een onloochenbaar feit dat het geestelijk Israel door de prediking van Johannes bereid is geworden voor de komst van den Messias. De vurige voorlooper van onzen Heiland sprak het volk immers toe van zonde en bekeering. Het geestelijk karakter van het koninkrijk Gods werd door hem gehandhaafd. En het gevolg van zijne prediking was dat het volk des Heeren geprikkeld werd in hun gemoed, overtuigd werd van zonde en schuld, en de toevlucht nam tot God en het teeken des doops, dat aanvaard door het geloof, hun de vergeving der zonde schonk. Israel werd, mede door de prediking van Johannes, geestelijk voorbereid voor de komst des Heeren Jezus Christus. Echter, ook op het vleeschelijk Israel liet des dooper's prediking haren invloed gelden. Ook hen overtuigde hij van zonde en schuld. Maar de vrucht van zijne prediking op hen was dat ze zich daartegen verhardden. Hunne goddeloosheid kwam nu in sterk relief te

staan. Verbitterd werden ze, niet alleen tegen den onverschrokken wegbereider van den Christus, maar daardoor ook tegen het geestelijk karakter van het koninkrijk der hemelen dat aanstonds door den Knecht des Heeren zou worden gerealiseerd. Het vleeschelijk Israel verzette zich alreeds, onder de prediking van Johannes, tegen de geestelijke dingen Gods, en werd aldus voorbereid om te verwerpen den Knecht des Heeren.

De tijd en plaats van het optreden van den dooper zijn van belang. Hij trad op in een sabbatjaar. In een sabbatjaar, elk zevende jaar, rustte het gansche volk en land. Men had daarom wel den tijd om naar Johannes te luisteren. Bovendien predikte hij in de woestijn van Judea, even boven de Doode Zee, aan beide zijden van den Jordaan. Aldaar ontmoette hij vele pelgrims op weg naar Jeruzalem. Hierom is het wel te verstaan dat hij, niettegenstaande den korten duur van zijn arbeid, toch een nationaal figuur is geweest, en, tevens, dat de leiders te Jeruzalem, van wege den opgang die hij maakte onder het volk, gedwongen werden om ook deze stem des roependen in de woestijn te gaan hooren.

Om den doop van Jezus door Johannes te verstaan moeten we allereerst den doop van Johannes verstaan. Dat de doop als door den voorlooper bediend wezenlijk dezelfde doop is als die der Nieuwe Bedeeling is duidelijk uit de Heilige Schrift. Feit is, dat Jezus Zelf dezen doop erkend. Geen nieuwe doop wordt door Christus ingesteld. In Matth. 28:19 wordt deze doop door Jezus uitgebreid tot alle volken. De doop van Johannes wordt genoemd de doop der bekeering tot vergeving der zonde. Hij wordt genoemd een doop der bekeering omdat bekeering zijn eigenaardig kenmerk was. Alleen diegenen die zich van hunne zonde bekeerden en waarachtig berouw tot God openbaarden om hunne zonde ontvingen dit teeken des verbonds. Hij wordt genoemd een doop der bekeering tot vergeving der zonde omdat hij het volk des Heeren inleidde tot in de bewuste vergeving der ongerechtigheid. Niet vanzelf omdat het water alszoodanig eenige magische kracht bezat om het volk deze verzekering te schenken. Maar het water des doops was symbool van datgene wat eenmaal al onze ongerechtigheden zou uitwisschen. Het water, dat onze lichamen reinigt van alle lichamelijke vuilheid, is, wat zijn reinigende beteekenis betreft, symbool van het reinigende bloed van onzen Heere Jezus Christus. En al moge het volk Gods toentertijds dit alles niet hebben verstaan in al zijne beteekenis, handhaven we dat ze wel verstonden dat het water des doops inderdaad vooruitzag naar iets dat komen zou, waardoor hunne schuld zou worden uitgedelgd. In dit licht hebben we den doop van Johannes te verstaan. Immers, door middel van zijne prediking, waardoor het oordeel des Heeren werd aangekondigd over al degenen die zich niet bekeerden, werden zij

bewust van hunne zonde en schuld. Aan hen werd het teeken des doops bediend. En, geloovende dat het uitwendig water-bad heenwees naar dat bad dat werkelijk van alle zonde en schuld zou reinigen, ontvingen ze de heerlijke verzekering van de vergeving der ongerechtigheid.

In het licht van dit verband tusschen den doop van Johannes en het lijden en sterven van Jezus Christus kunnen we verstaan waarom de Heiland door den dooper gedoopt moest worden. Mattheus leert ons dat aldus alle gerechtigheid moest worden vervuld door Jezus en Johannes. Dus, de doop van Christus moest geschieden, niet alleen als van den Heiland geeischt, maar ook als van Johannes door den Heere opgelegd. Wel verstaan, de werkelijke doop van onzen Heere Jezus Christus, als op het vloekhout van Golgotha, Zijn eeuwig wegzinken onder den vloek van Gods toorn, was de eenige mogelijke weg waardoor Hij en Zijn volk zouden kunnen ingaan in het koninkrijk der hemelen. Christus, Zelf zonder zonde, was van God vervloekt van wege onze zonde. Hij is ons Hoofd van voor de grondlegging der wereld. Daarom waren onze zonden op Hem aanlopende. Daarom, schuld-drager zijnde van wege Zijn Hoofd-zijn, moest Hij het lijden dragen van God's eeuwigen toorn. Als de Vervloekte kon Hij alleen door Golgotha Gods koninkrijk ingaan. En, vanzelf, het bloed van Jezus Christus, dat alleen reinigt van alle ongerechtigheden, is voor ons de eenige toegang tot in de eeuwige verbondsgemeenschap des Heeren. Van dien dood des Heilands, van onze reiniging door Zijn bloed is onze doop en was de doop van Johannes een teeken.

Welnu, de doop van Christus door Johannes was noodzakelijk allereerst uit oogpunt van den wegbereider. Hij is, immers, de heraut, de voorlooper van Jehovah wanneer Hij komt tot Zijn tempel. Zijne roeping bestaat zeker in het aanwijzen aan het volk van den Messias. Hij is de deurwachter van Johannes 10 die de deur van den stal der schapen moet open doen opdat de Herder der schapen inga. Eerst weigerde de dooper den Heiland te doopen, van de gedachte uitgaande dat vooral Hij niet van noode had om door den doop der vergeving van zonde het koninkrijk der hemelen binnen te gaan. Feit is, juist Jezus moest den doop ingaan. Juist Jezus moest, als de Vervloekte, door lijden de vergeving van alle onze schuld, die Zijne schuld was, ontvangen. En Johannes, om de waarheid van zijne prediking en doop te bevestigen, moest zeker de aandacht des volks vestigen op Dezen, Die in bijzonderen zin ons aller dood zou smaken. De doop van den dooper was alleen van kracht in verband met den dood des Heilands. Weigert Johannes om aan Christus dit teeken te bedienen dan berooft hij daardoor, wat hemzelf betreft, zijne prediking van alle kracht. Doet hij voor den Knecht des Heeren deze deur dicht, dan sluit hij ook de deur voor ons aller

toegang tot in de gemeenschap des Heeren. Johannes, terwille van zijn optreden, zijne prediking en doop, was genoodzaakt om den Heiland te doopen.

Maar ook moest deze doop van Christus geschieden uit oogpunt van den grooten Zoon des Menschen. Ten eerste, moest Hij door *Johannes* gedoopt worden. Hij moet door den heraut worden aangewezen. Feit is, zoo lezen we in Johannes 10, een dief gaat niet in in den stal der schapen door de deur, maar hij klimt in van elders. Jezus, echter, is niet eene dief en moordenaar, maar de Herder Zijner schapen. Hij gaat in door de deur. Johannes is de deurwachter. Hij moet Christus aan het volk voorstellen, en, door den doop, den Heiland doen wandelen op den weg die Hem en de Zijnen leidt tot in Gods eeuwig verbond. En, ten tweede, wat Christus Zelf betreft, moet Hij dit teeken aanvaarden. Hij is de Middelaar Gods en der menschen. Hij stond op het punt om Zijne werkzaamheden te beginnen. Het Hoofd is Hij van een doemschuldig volk. Daarom moet Zijn pad loopen naar het vloekhout van Golgotha. En als een daad van volkome ne gehoorzaamheid, voor dat Hij overgaat tot de vervulling van Zijn vreeselijke roeping, wendt Hij Zich tot den onverschrokken prediker in de woestijn om van hem het teeken des kruises, den doop, te ontvangen. Daardoor neemt de Heiland den weg des kruises op Zich-zelfen. Jezus begint Zijne levenstaak op aarde met het teeken des doops. De moderne wereld moge gaarne spreken van het leven van Jezus, moge trachten om eene levensgeschiedenis van Christus te schrijven, moge den Heiland beschouwen als uitnemend voorbeeld dien wij slechts hebben na te volgen. Wij weten beter. De nadruk valt niet op Zijn leven maar op Zijn dood. Zijn sterven is Zijn gewichtigste moment op aarde. Daarom, daar de Heiland aanstonds het teeken des doops aanvaarde, moet Hij door ons beschouwd in het teeken van Golgotha. Reeds aan het begin van Zijne aardsche bediening richt Hij Zijn hart en aangezicht op het kruis. Reeds aan het begin wil Hij, om Zijns volks wille, gedoopt worden met den doop van Golgotha. De Zoon des Menschen is gekomen om voor Zijne schapen Zijn leven te stellen.

Indien we dit verstaan van onzen Heere Jezus Christus, dan kunnen we ook verstaan waarom Hij bidt wanneer Hij gedoopt werd. Dit is voor ons opgeteekend in Lukas 3. We lezen dikwijls van dit bidden des Heilands in de Heilige Schrift. Dit veronderstelt niet dat Hij niet altoos bad. Maar zeker zijn er oogenblikken in Zijne onwandeling geweest wanneer Hij bijzonder behoefte aan het gebed had. Toen Jezus die vele zieken genas in de straten van Capernaum, lezen we ook dat Hij Zich van Zijne discipelen afzonderde om te bidden. Immers, die vele zieken drukten Hem op het hart Zijn vreeselijke roeping om in den weg des kruises Zion van alle zonde en ziekte te verlossen. Welnu, alzoo moeten we ook dit bidden van Jezus verstaan. De Heiland aanvaardt hier

Zijn taak. Hij neemt de verantwoordelijkheid op Zich om Zijn volk door het kruis te verlossen. En bewust zijnde van Zijn enorme taak, zoekt Hij ook nu, als Middelaar naar de menselijke natuur, het aangezicht Zijn Vaders in het gebed, om sterkte van Hem te ontvangen.

Op deze daad der gehoorzaamheid van Zijnen Zoon volgt de Goddelijke goedkeuring. Ten eerste lezen we van de stem uit den hemel, zeggende: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb." En, tevens, lezen we: "En Hij zag den Geest Gods neder dalen, gelijk eene duive, en op Hem komen." De beteekenis hiervan is wel deze dat de Vader hier, ten aanhoore van het volk, getuigt dat deze Christus Zijn Goddelijke goedkeuring draagt, en dat Zijn welbehagen op Hem rust. Dit houdt niet alleen in dat Christus als de Zoon van God het voorwerp is van des Vaders welbehagen. Maar vooral dat de Christus, zooals Hij in de wateren van den Jordaan Zijn aangezicht richt naar het kruis, voorwerp is van Zijn liefde en welbehagen. En dit geschiedt in het publiek, in de tegenwoordelijkheid van het volk, opdat Israel mag weten dat juist deze Christus de van God Gezondene is, dat Hij de van God gezondene is vooral met betrekking tot den weg des lijdens dien Hij vrijwillig op Zich nam, en dat de Geest des Heeren Heeren, op Hem nederdalende, Hem juist tot de vervulling van die vreeselijke taak zou aangorden en bekrachtigen.

Daarom geschiedde deze Goddelijke goedkeuring, wat Israel betreft, met een tweëerlei doel. Ten eerste, ook het vleeschelijk Israel moet dit hooren. Wanneer de Christus, na Zijn terugkeer uit de woestijn en Zijne verzoeking door den duivel, Israel het koninkrijk der hemelen verkondigt, en steeds meer en meer den haat Zijner vijanden verwekt, om dan ten slotte door hen aan het vloekhout te worden gehangen als iemand die zonder getuigen onrechtvaardig tot den dood is veroordeeld, dan hebben ze toch dit ontegensprekelijk getuigenis des hemels, hun tot verdoemenis: "Deze is Mijn Geliefde Zoon, hoort Hem." Maar vooral werd dit Goddelijk getuigenis van den Vader gegeven ten opzichte van het ware volk Gods. Wel wandelt Hij straks een wonderlijk pad dat het verstand Zijner jongeren te boven gaat. Dat Jezus in den weg van den haat Zijner vijanden Zijn koninkrijk moet bevestigen is voor hen een raadsel. Maar hun is het Goddelijk getuigenis gegeven: "Deze is Mijn Geliefde Zoon, hoort Hem." Hem moeten ze hooren, al wordt Zijn weg ook nog zoo wonderlijk. Op Hem rust het Goddelijk welbehagen. En wij, die thans dit geval hebben leeren verstaan door het licht van Zijne opstanding, zijn Gode dankbaar dat Hij Zijn Zoon gezonden heeft, en zijn Hem dankbaar Die voor ons den weg des lijdens wilde bewandelen, en den drinkbeker wilde ledigen, opdat wij het eeuwigen leven zouden hebben.

H. V.

Deliverance

Isa. 44:22.

Jacob-Israel-Jeshurun-Chosen.

Deliverance is for a peculiar people. A people chosen by the Lord. Prepared by him. Called by him and bought with the blood of his Son Jesus Christ.

In this verse we find a beautiful climax of the promise given in the first five verses of this chapter. It was the promise of deliverance for Israel in the captivity. In the broader sense it is a promise for the church in both Old and New Testament. Hence, the prophet has often been called the Evangelical prophet.

Israel in the captivity was chastized for their sins and the captivity was instrumental for their repentance. They had learned to know the cause of the Lord's hot displeasure. And it was this knowledge of sin that brought about their confession of sin.

The word spoken by the prophet points to God's almighty power. The comparison is drawn between Him and the idols of the surrounding nations. Is not, so the prophet asks, the idol a false god? Those who made it, burn it and warm themselves and the image turns into ashes. That is holy sarcasm. The ashes cannot deliver. The end of the idol reveals the lie. And the prophet turns in this mockery of the idols to the hopeful promise given by Jehovah. That promise refers to a glorious future wherein they shall be at ease and have peace.

However, knowing the cause of their captivity the question might easily arise, can we depend upon this word of comfort? Sin is such a terrible thing, because the Lord reveals His hot displeasure. And their sins testified against them. Their sins were the cause of their captivity and in the captivity they knew right well they experienced that hot displeasure of Jehovah their God. In the preceding verse their question is answered. Remember, O Jacob, thou art *my* servant. My servant whom I have formed. I took thee from the midst of men to be mine. And because thou art mine now and forever, I shall not forget thee. The lovingkindness of the Lord cannot change and cannot even be changed, though Israel's sin made it necessary to reveal His hot displeasure. Even sin cannot separate God from His people.

Nevertheless, sin must be atoned for in order that the lovingkindness may be experienced. Deliverance is only possible by means of redemption. And of the deliverance, on the basis of redemption, the prophet speaks.

What must Israel be delivered from, what were their circumstances? As was said, Israel was captive in a strange land. Not by accident, but by the hand of

the Lord; the enemy was sent by the Lord. It meant to be far away from city and country and from their temple. They were separated from the service of Jehovah as ordained by Him. For His service as to the *how* and the *where* precepts were most specifically given in their laws. Therefore, their worship of Jehovah was possible only when they returned to the land of their inheritance.

And the cause of it was well known. Frequently, the cause is explained as a matter of their shortcomings. Just as it is the case today, so it was with Israel in Babylon. The worldling will call sin weakness, thereby making light of sin. But sin remains sin in the eyes of the Lord. Sin is to depart from God and live a life contrary to His will as expressed in His Word. Sin is rebellion. It means to raise the fist against Him. And sin is to miss the mark, to aim at other things and to fall short of the glory of God.

Here, their sin consisted in turning to other gods. To depart from the covenant ways and precepts and to find delight in the service of the idols. To be like the world and to lose their identity. And the idol-worship stood between them and their covenant God. Darkness, spiritual darkness enveloped them and how well did the enemies of God and His people take advantage of their precarious condition. Did they not mock them? (Ps. 137). And that cause and the guilt must be removed. No, not simply forgotten, because sin cannot be forgotten. We must forgive and forget, so it is said, but this cannot be true of sin. To forget may seem possible for men, although even amongst men it is not forgotten, but it is never true of God. No, but sin must be atoned. Without the payment for sin God cannot have fellowship with men. And on the other hand, man cannot enjoy the forgiveness of sins unless the sin committed is taken away and paid for.

The only way to return to their land and temple had to come about by means of deliverance. Remember, Babylon and the promised land differ, but first of all only in name. In reality there is no difference. By that we mean, that the return was of importance only when it was a token of forgiveness of sin and corruption and thus, to serve him in their own land that they may share God's favor.

The same is true of the Church today.

By nature the Church is in bondage. She is in the power of the enemy, sin and death. A rebellious people warring against God, living the life of the world. Her aim is to live according to the dictates of the sinful heart and mind, transgressing the commandments of the Lord. Hence, she lives in captivity, estranged from her lawful husband, like the others. Therefore, she is always in need of the deliverance. She cannot deliver herself. She knows sin cannot be

forgotten. Sin is one's account on the wrong side of the ledger.

Bondage must be taken away and that through the grace of God. Thus it is also plain, that bondage is not merely to be beset with a few weaknesses. It does not refer to a change in circumstances. But it means the taking away of sin. The darkness of heart and mind must make room for the light of God's forgiving grace. Our transgression must be forgiven and our rebellion must come to an end and we must no longer depart from the precepts of our God. And that must be done continually. From day to day. In order that we may confess "I am delivered of all *my sins*".

This is beautifully expressed in the metaphors used in the text.

"I have blotted out, as a thick cloud, thy transgressions, and, as a cloud, thy sins: return unto me; for I have redeemed thee".

To blot out suggests the idea that something is written. Something written about us in such a manner that it cannot be erased. Try who will, it is not possible to make that which is written undone. Constantly the Lord takes note of what we have written. Even to the extent that He Himself gathers these writings and preserves them in a book that is always before His face. Such is true of sin. Sin is written by us over all our works. Sin in our corrupt thinking as well as in our willing and desires. Sin is also in man's actions. How true it is that we forget. We are not able, nor do we care, to remember our sins. We forget. The prayer ought to be, make our sins known unto us, that we may confess them. But while we forget, the Lord remembers them. Our sins are written by us and forgotten, the Lord takes notice of them. It has been said that nothing of time, of whatever happened, is ever lost. History continues, history to us is a thing of the past, but before the Lord history and with it all things are always present. Tremendous thought, is it not? How often are the facts twisted and is history corrupted. Shamelessly people set themselves against their better knowledge and rather write the lie instead of writing the truth. But O, the comfort, to know the Lord keeps the history of men before Him as it actually occurred. Sinful ways may be employed to make of the truth the lie, but in reality man will never succeed, for even today the truth is known and it shall once be revealed in the day of our Lord.

The same blotting out may well refer to a ledger.

It refers to a debt made that was entered into the ledger. The debt was made. And nothing is easier than to forget about it. The more one is indebted the quicker he will forget when the debts made cannot be paid. But whether or not the debtor forgets, the fact remains that the books when opened will show the correct amount that must be paid. Open the book and the proof is there. Thus it must be applied to sin.

Man tries to forget and he succeeds quite well and to his own satisfaction. But the Lord remembers. At the end of time all shall be revealed and every one shall be called to settle his debts made in this life. And the judge shall mete out the just punishment in harmony with the sins as they were committed.

And remember this text does not speak of sins as such, but of *thy* sins. The meaning of this word is, to miss the mark. There was an aim in the life of the sinner, but that aim was not directed at God to serve Him, nor to do His will. His Law was not the rule for life. Hence, the sinner blundered against himself, his God, the purpose of creation and of his existence. Hence, he is guilty now and eternally.

However, the comforting word is spoken by the prophet. I have blotted out, as a thick cloud, thy transgressions, and, as a cloud, thy sins. Both words used for cloud mean the one and the same thing. A thick cloud refers to the black clouds of thunder, expressing the idea of judgment. The same words sometime mean, mist. Both cause darkness. When the clouds gather, darkness spreads over the earth. Not because the sun is not shining, but because the clouds place themselves between the sun and the earth. Or, as is the case with mist, the clouds float so close to the earth that man is not able to see the sun. The meaning is, that thus our sins stand between us and the Lord. True it is, the Lord is always near His people, but they are often far away from Him, reason why they do not *experience* His lovingkindness. And when His people do not experience His presence, they become afraid and fear. They have no peace and joy, but they walk in darkness and tremble. The question is raised, "Has the Lord forgotten us?"

I have blotted out, that is, I have erased from the ledger that terrible account of sin. Not one will I, your God, remember anymore. He does not behold sin in Jacob nor iniquity in Israel. He does not remember them anymore as *their* sins.

As a mist and a thick cloud. They disappear from the rising sun. The grace of Jehovah breaks through, the Lord will no longer pursue them with His displeasure. The darkness shall make room for the light of His face. Listen, Israel, to the Word of the Lord. That Word is "I have not forgotten thee". Thou art mine from eternity to eternity. That is the blessed comfort for the captives.

Is it possible? Can they now depend on His word? "For I have redeemed thee".

To redeem means first of all, to have bought. It implies that which is bought belongs rightfully to one. No one may lay his hands on it. The Lord ransomed His people. He paid the price for them.

To redeem means in the second place, to set free.

The enemy exercised the right of the conqueror over them and demanded Israel's service. He could demand all they possessed. But when the Lord sets

free and delivers, the enemy has no longer any claim.

Thus with Israel. It was given into the hands of the King of Babylon. It found itself in bondage and became the property of the heathen on account of their sin. But they were redeemed. The ransom for sin is given. The Old Testament believer, living by faith in the hope of the fulfillment of the promise of Jehovah, was delivered from all eternity, in the blood of Jesus Christ.

The blood of Jesus Christ alone delivers, redeems and blots out the sin of God's people. For by the blood of the Saviour they are cleansed from all the filth and corruption of sin. For in that blood, God gave the price to ransom His own. And God, the Lord Jehovah, always beholds His people in the Son of His eternal love.

That is Jacob's, Israel's and Jeshurim's glory and power.

"Sion's roem en sterkte".

No, not redeemed by self or by the arm of the flesh. But through the blood of Jesus Christ alone. Jehovah's Servant and His cross. For, the cross of Jesus Christ is the great means in the hand of the Lord for the redemption of His people, the chosen Israel.

Hence:

I have redeemed.

I have blotted out.

I have set free.

I have forgiven.

I, the Lord, have done it all for Jacob, Jeshurun, Israel, My servant, My chosen one.

Fear not, I am your God in and through the Son of My eternal love and out of Sovereign grace I have made you My people.

Thus we understand the call to repentance, that is, to live in a new and godly life, dedicated to the Lord.

Return unto me. That is the call always to Israel. Not simply you may, but you must return. It means first of all, to turn away from all other gods and from the service of sin, the devil and the flesh. Israel must turn away from their idols and from Babylon. They must turn from their former desires and lusts of the flesh. And they must turn from their worldly-mindedness. In one word, they must return from sin and darkness.

Turn unto me means, turn to a new obedience as the fruit of your redemption. We find here in these words the direct contrast of what Israel deserved. The Lord could have cast away His people. Yet, His tender mercies are forever. Hence, Israel must reciprocate by a holy life.

Turn!! That is also the command to the Church of today. Congregational preaching, and that after all is necessary to build the Church, consists of the call to God's people to turn from darkness, from sin and corruption, to the living God. Not so, that the

mere cry to repentance without anything else is conversion preaching. No, but the preaching of the Word itself serves that purpose. Rightly understood, all so-called "evangelical" preaching is placing the Word of God in the background and does not build the congregation, but will finally develop in the preaching of modernism.

Unto Me!! Of course, because I have blotted out. Not I shall, but I have. The sin of God's people is taken away. Flee then from sin and from all that is of sin.

The result shall be, the disappearing of the clouds of darkness. Salvation is experienced alone in the way of conversion. That salvation consists in the knowledge "God is near to me and is a loving Father". But *only* in the way of fleeing from sin. It lies in the nature of the case that God cannot have fellowship with us in any other way. He hates sin and darkness, for He is Light and darkness is not in Him.

In turning to Him the light and the life shall be yours and pleasures for evermore. W. V.

CLASSICALE EXAMEN

Het Classicale Examen van Cand. L. Doezeema, be-roepen te Bellflower, California, zal geschieden op de Classicale vergadering, die staat gehouden te worden den 6den Maart, 1940, te Rock Valley, Iowa, en naar de volgende orde:

Dogmatiek I-II—Ds. A. Cammenga.

Dogmatiek III-IV—Ds. J. Vander Breggen.

Dogmatiek V-VI—Ds. W. Verhil.

Kennis der Belijdenisschriften—Ds. G. Vos.

Kennis der Heilige Schrift—Ds. M. Gritters.

Controvers—Ds. G. Lubbers.

Practica—Ds. A. Petter.

Predikatie schets: Tekst: Johannes 10:11—Dss.

Verhil, Vos en Vander Breggen.

De Candidaat zal een predikatie leveren om 11 uur des voormiddags, terwijl het overige van het examen plaats zal nemen des namiddags, aanvang 1:30..

Namens de Classicale Comm.

J. Vander Breggen, Sec'y.

ATTENTION

Classis West of the Protestant Reformed Church, will meet D. V., Wednesday, March 6, 1940, at 9 o'clock, in the Protestant Reformed Church at Rock Valley, Iowa.

Such as desire lodging will please correspond with the Rev. P. Vis, Rock Valley, Iowa.

M. Gritters, S.C.

The Levitical Priesthood

In the articles appearing under the above caption. I am addressed to the task of setting forth the place which the Levitical priest occupied in the scheme of things that formed the symbolical-typical apparatus of the Old Testament dispensation. As has already been said, the book of Genesis and the first twenty-seven chapters of the book of Exodus make no mention of a priesthood in the line of Seth (the third from Adam) and of Abraham, that is, make no mention of a class of individuals vested with the office of priesthood as an exclusive prerogative, thus a class of persons whose exclusive right it was to perform the duties that belonged to this office. The reason is, as was made plain, that this holding the office of priests as an exclusive prerogative was, according to the will of God, to be characteristic of the Levitical priesthood.

Let us now direct our attention to this priesthood. The question first in order is: What distinguished the priest (priests) from all the other Israelites, from the nation at large? We learn this from the description of Moses on the occasion of Korah's rebellion, "And he spake unto Korah, and unto all his company, saying, Tomorrow the Lord will show who is His, and *who is holy*. . . ." We must notice the connection in which this stands. Moses had selected Aaron and his sons for the office of priesthood. This selection had implied the rejection of all the others. It was thus a declaration to the effect that of all the members of the theocracy Aaron only was qualified. But was this true? Had the Lord so said? Had the selection of Aaron actually been the execution of a command of God? Had He so dictated? This Korah and his company denied. They took the stand that they had been unlawfully deprived of their right, and that the impulse under which Moses had acted was not loving obedience to a command of God but carnal lust of power. This is evident from their speech. They say to Moses, "Ye take too much upon you, seeing all the congregation are holy, *every one of them*, and the Lord is among them: wherefore then lift up yourselves above the congregation of the Lord?" Apparently they had right upon their side. Seemingly they speak because the interests of God's people lie close to their heart. Had not in the ages preceding all the people of God been doing the work of a sacrificer? Had not the Lord said, years previous, when they were first come to the desert of Sinai, and before the vesting of the priesthood in the persons of Aaron and his sons,—had the Lord not said to them then, on the occasion of the ratification of the covenant, "Now therefore, if ye will obey my voice indeed, and keep my covenant, then ye shall be a peculiar treasure unto me above all people: for all the earth is mine: and ye shall be unto me a kingdom

of priests, and an holy nation" (Ex. 19:6). How plain, in the light of this word, that the Levitical priesthood is an invention of Moses, an innovation unwilled by the Lord. So they reasoned. When Moses heard, he fell upon his face. And his full reply to Korah reads, "Tomorrow the Lord will show who is His, and who is holy; and whom He makes to draw near to Him; and him whom He chooses will He make to draw near to Himself" (Num. 16:5). The Lord will show who of all the people of Israel possesses holiness and is thus fit to serve God's altar. And the choice again fell upon Aaron.

Holiness, then, was the property of God's priests, of Aaron. But if the whole congregation was holy, how could Aaron and his sons (the priesthood) be said to alone possess this property? What was meant, certainly, is that they were holy in a peculiar symbolical sense. This raises the question, What was their symbolical holiness? It was the symbolical holiness of their priestly clothing, of their anointing, and of the blood of the offering, the sacrifice of which belonged to the rites of the consecration of their persons to their office.

Let us then attend firstly to the priestly garments, the instruction for the making of which is contained in Ex. 28. To these garments belonged: a breastplate, an ephod, a robe, a broidered coat, a mitre, and a girdle (Ex. 28:4). The different portions of this dress are fully described in the sequence. The first part mentioned is the ephod. It is the part of the official dress of the high priest. It was made of blue, of purple, and of scarlet yarn, and fine twined linen, worked throughout with gold thread. In all likelihood it consisted of two pieces, one hanging over the breast and the other over the back, and connected together over the shoulders. Its principal feature was its serving to bear the breastplate.

Upon the shoulder pieces of the ephod two precious stones were placed, one upon each shoulder; and these were engraved with the names of the children of Israel, each with six names "according to their generations," that is, according to their respective ages, so that the names of the six elder sons were engraved upon the precious stones on the right shoulder, and those of the six younger sons upon that of the left. The stones were fixed in golden settings, surrounded by golden braids. Their names were for a "memorial unto the children of Israel:" "before the Lord upon Aaron's two shoulders. . . ." (28:6, 7, 9-12).

The second part mentioned is the girdle or belt for the waist. It, too, was made of gold, blue, purple, scarlet, and fine linen. By it the ephod, whose pieces were attached to it at their extremities, was fastened tightly to the body.

The part mentioned next is the breastplate, a woven fabric of the same material and the same kind of work as the ephod, and of the length and breadth of half a

cubit (nine inches). The woven cloth was laid together double. In it were set four rows of precious stones. The stones were the following: the first or upper row, *odem*, our cornelian, of a blood-red color; *pitdah*, topaz, golden yellow; *bareketh*, literally the shining, the emerald of a brilliant green. In the second row, *nophek*, carbuncle, red; *sappir*, the sapphire, of a sky-blue color; *jahalom*, according to some, the diamond, according to others, the onyx. In the third row, *leshem*, a ligure, pale, variegated; *shevo*, a composite stone, glistening, variegated; *achlamah*, amethyst, violet color. In the fourth row, *tarshish*, chrysolite, according to some, a brilliant stone of a golden color; *shoham*, beryl; *jaseph*, jasper. These stones were set in golden enclosings or capsules, and upon them were written the names of the sons of Israel. The upper end of the breastplate was provided with two golden rings, and likewise its lower end. Two rings of gold were made upon the shoulder pieces of the ephod and likewise upon the ephod where it joined the girdle. By two close-corded chains of pure gold attached to the upper, and by threads of blue yarn attached to the lower rings, the breastplate was binded to the ephod (28:15-28). "And Aaron shall bear the names of the sons of Israel in the breastplate of judgment upon his heart, when he goeth in into the holy place, for a memorial before the Lord continually" (28:29).

Into the breastplate Moses put the *Urim* and the *Thummim*; that they might "be upon Aaron's heart, when he goeth in before the Lord:" The question what the *Urim* and the *Thummim* were and the related question what the object of them was, will be taken up and answered when we inquire into the symbolical-typical significance of the parts of the priestly dress and of the rites of consecration.

The third part of Aaron's official dress was the robe, Hebrew, *Meil* meaning covering. It was made for and belonged to the ephod, "And thou shalt make the robe of the ephod. . . ." It was a long, closely-fitting coat of blue, that reached to the knees. In the middle of it there was an opening to put the head through when it was put on. In order that it might not be torn when put on, there was a hem around the opening for the head "the work of a weaver"; from which it follows that the robe was woven in one piece, and was not formed of several pieces sewed together. On the lower edge there were pomegranates (the fruit of the tree of the myrtle family, resembling an orange in size and color), made of twisted yarn of blue and red and scarlet, and little golden bells between them round about, a golden bell and a pomegranate, a golden bell and a pomegranate, upon the hem of the robe round about." When Aaron performed the duties of his office, he put on this robe, "that his sound might be heard when he went into the holy place before the Lord, and when he came out, and that he might not die".

The fourth article of the high priest's dress was the *plate of gold* called *crown of gold* in chapter 29:30, and upon which were engraved the words, "*holiness to Jehovah*". By means of a ribbon of blue fastened to it, it attached to the front of the brilliant white head-dress of the high priest,—a dress that, judging from the name it bears in the Hebrew text (*miznephet* from *zanaph* to twist) was wrapped in folds about the priest's head and thus had the form of a turban. The one thing about this dress that had special significance was the golden plate. When the high priest wore this dress, this *plate* was above his forehead, that he "might bear the sin of the holy things, which the children of Israel sanctified, with respect to all their holy gifts. . . as an acceptableness for them before Jehovah" (28:38).

In addition to the parts mentioned and described, the dress of the high priest included a *body coat*, a *girdle* and *under-drawers*. The body coat was a plain cloth of white linen. From the circumstance of its being called weavers' work, in chapter 39:27, it follows that it was whole throughout, without seam, like the robe of Christ. This coat was worn close to the body next to the drawers. How far down it reached is not stated. In all likelihood it reached to the ankles. The girdle was of variegated work, that is, it was made of yarn, and of the same four colors as the other holy things. The short drawers, reaching from the hips to the thighs, served "to cover the flesh of the nakedness".

The official dress of the common priests consisted of the same parts as the custom of the high priest with the exception, of course, of the *crown of gold* and the ephod with its breastplate and the Unim and Thummim.

Now the holiness of the priest was in the first instance symbolical-typical and was thus the holiness of their priestly dress, but not only of this dress but also of the special consecration for the performance of the duties of their office. The rites of this consecration are prescribed in Ex. 29, and carried out in Lev. 8.

Moses, in obedience to the Lord's command, goes to the tabernacle, taking with him Aaron and his sons, and the garments, and the anointing oil, and a bullock for the sin-offering, and two rams and a basket of unleavened bread for the other offerings. He gathers "the whole congregation"—that is, the nation in the person of their elders—there also. According to Ex. 29, the basket of unleavened bread contained, besides this bread, unleavened cakes mixed with oil, and unleavened flat-cakes covered with oil. Bringing Aaron and his sons, Moses washes them with water. Now follows the clothing of Aaron. Moses puts upon him the body-coat and the girdle, then the robe of the ephod, next the ephod, and the breastplate with the

Urim and the Thummim, and finally the cap upon his head, with the golden crown over his forehead. This is followed by the anointing, which is performed first upon the tabernacle and its furniture; then upon the altar of burnt-offering with its utensils and upon the laver and its foot; and after this upon Aaron by the pouring of the holy oil upon his head. Moses now robes and anoints Aaron's sons. The clothing and anointing of Aaron and his sons "shall surely be an everlasting priesthood throughout their generations" (Ex. 40:15), that is, the anointing secures to them the priesthood for all ages. The holy garments of Aaron are to be his successors after him to be anointed and consecrated in them.

The consecration is concluded with a sacrificial ceremony that consists of a threefold sacrifice. Moses causes a bullock to be brought before the tabernacle for a sin-offering in behalf of Aaron and his sons. Hence, they lay upon the victim their hands, transfer, by this action their guilt from themselves to their innocent substitute. Moses now kills the victim before the Lord, by the door of the tabernacle. Taking the blood, he puts it upon the horns of the altar with his finger, and pours all the blood beside the bottom of the altar. As a result of this action, the blood is in Jehovah's presence before His face; and its presence there bespeaks its acceptance by Him as a covering of Aaron's sins. Moses now takes all the fat that covered the inwards of the victim, and the caul that is above the liver, and the two kidneys, and the fat that is upon them, and burns them upon the altar. These choice parts, representative, as they are, of the life of the victim in its greater health and vigor, are, in their state of burning, to be regarded as symbolical of the holy zeal of God's house by which Christ was consumed while expiating the sins of His people. In the final instance, therefore, these parts, in their state of burning, betoken the zeal of all God's believing people and in particular that of Aaron, who, in Scripture, (Ps. 105) bears the title "the saint of God". The flesh of the bullock, and its skin, and its dung, Moses burns with fire outside the camp. This action betokens that Aaron's guilt and that of his sons, having been atoned, is gone, so that, on account of their being covered by the blood of their innocent substitute, they are free from the obligation of dying a sudden and untimely physical death and have right of excess to Jehovah's presence.

Moses now brings a burnt-offering to the Lord in behalf of Aaron and his sons. He causes to be brought before the tabernacle a ram. Aaron and his sons lay their hands upon its head. The victim is slain. Its blood is sprinkled round about upon the altar. As these actions have just been explained, and fully explained in previous articles, nothing more need be said of them here.

Having slain the ram, and sprinkled its blood round

about upon the altar, Moses cuts it in pieces, washes its inward parts and legs, fitts all the parts, including the head, together, and burns the whole upon the altar. "It is a burnt-offering unto the Lord: a sweet savour, an offering made by fire unto the Lord," and therefore the whole dead body of the victim—even its head, legs, and inwards—are burnt on the altar and thus ascends in fire to the Lord. This laying of the whole on God's altar or table and the ascending of the whole in fires to God, forms a certain and undoubted testimony that the sacrifice is accepted, that thus sins, in this case Aaron's and his sons', have been (symbolically) atoned, and that therefore iniquity is no longer being imputed.

There are still two other offerings which Moses, in response to the command of God, brings in behalf of Aaron and his sons, to wit, the peace- and the meat-offering. Moses takes another ram. Upon the head of this victim also Aaron and his sons put their hands. The victim is now killed. Moses takes of its blood and puts it upon the tip of Aaron's right ear, and upon the tip of the right ear of his sons, and upon the thumb of their right hand, and upon the toe of their right foot, and sprinkles it upon the altar round about. He now sprinkles of this blood and of the anointing oil upon Aaron and his sons and upon their garments. "And he shall be hallowed, and his garments, and his sons, and his sons' garments with him" (29:21). It is, first of all in this action with the blood that the offering here described differs from the ordinary peace-offerings.

The action with the flesh of this sacrifice is also peculiar and significant. Moses takes the choice portions of the carcass, and the right shoulder, and lays by three another cake of each of the three kinds of pastry, and puts all in the hands of Aaron and in the hands of his sons, and waves them for a wave-offering before Jehovah, after which he takes them out of their hands and burns them upon the altar for "a burnt-offering, for a sweet savour before the Lord." Now follows the sacrificial meal, which forms the conclusion of this dedicatory offering.

G. M. O.

Puritanism In England

Queen Elizabeth had embraced Protestants not for principle's but for expediency's sake. She, too, was glad to throw off the yoke of the Pope, who had made himself abnoxious to potentates by his encroachment on their temporal power, through his arm, viz., the clergy, (bishops, arch-bishops, etc.). The Catholics did not resent her rejection of the authority of the Pope. They, too, were eager to dispose of him for a similar reason.

Elizabeth made the acceptance of her religious settlements as easy as possible. The church in its service, worship and government was only slightly

modified. Her policy was to modify the service and worship just enough to satisfy the Protestants and yet not enough to provoke the Catholics. The Reformation proper did not begin in England until the movement known as Puritanism was set afoot.

Though careful, the Queen insisted on uniformity of worship. Her aim was *one* church, the mother of Protestants and Catholics alike. From this it appears, that the Reformation in England amounted to very little in this period. In accordance with her aim the Queen had Parliament pass the Act of Uniformity. The Act demanded that all worship be conducted in agreement with the stipulation of the Revised Second Prayer Book of Edward. This book, even as revised, retained many Roman Catholic usages and practices, e.g. (1) prayer for the dead, (2) communion at burials, (3) anointing and exorcism in baptism, (4) anointing of the sick. It omitted the prayer against the Pope, to pacify the Catholics, and the declaration that kneeling at the Lord's Supper did not imply adoration of the physical presence of Christ. Finally the book left the physical presence of Christ undetermined. These omissions and modifications were made to render the new service acceptable to both Protestants and Catholics alike.

By the Supremacy Act passed by Parliament in the same year (1559) the authority of the Pope was rejected and substituted by the authority of the Queen. The official title given her was "Supreme Head of the Church of England". In order to avoid a clash with the Protestants, this was later changed to "Supreme Governor of the Church of England".

So it is evident that the Reformation in England had effected no essential change in church government. All that had happened is that the Pope was replaced by the Queen.

It was this failure on the part of the Reformation in England to bring the church back to the truly Biblical standpoint as to worship and government, that gave rise to the movement known as Puritanism.

The inception or beginning of the movement. During the reign of Bloody Mary many Protestants had fled to Geneva, Zurich and Basel in Zwitterland and Strassburg, Frankfort and Embden in Germany. The refugees, especially those returning from Geneva, were filled with admiration for the thorough-going Protestantism they had encountered in their foreign resorts. These refugees were people of deep religious earnestness, true people of God, willing to suffer for their faith. They desired to see the service purged from all the remnants of Roman superstition, and the church supplied with earnest, spiritually-minded ministers.

They would also see the Church throw off the hierarchical episcopal system of church government in which the king (or queen) had a place as head of the church with the bishops appointed by and responsible

to him. They labored for the adoption of a presbyterial constitution, arranged in accordance with the Geneva model. In other words, what they advocated is the rejection of the state church and of the king in his capacity as head of the church.

They also came to the fore with Calvin's doctrine of the Holy Scripture, viz., the doctrine that defines Scripture as the infallible rule of faith and the only infallible source of knowledge.

They were called Puritans because they insisted on the purification of the church from every human invention and upon the arrangement of her worship in strict agreement with the Word of God.

The Puritans first announced their principles in private conventicles and thereupon openly propagated them, with the effect that they were widely accepted by ministers and laymen alike. Irrespective of banishment, fines and imprisonments of its adherents, the movement became so strong that it could not be suppressed.

Separatist congregations, organized after the pattern of the Reformed Church of Geneva and thus provided with presbyterial and synodal constitutions, appeared one after the other until by 1572 their number was great.

The leaders of the movement in its first stage, was Lawrence Humphrey, president of the Magdalene College of Oxford, and Thomas Sampson, dean of Christ Church of Oxford. Both were exiled for their faith.

The issue **they raised** was the earliest one and had respect to the use of the prescribed garments. Their stand was that the prescribed clerical dress tended to gender in the minds of the people the thought that the ministers constitute a spiritual state with peculiar mystical powers. They insisted therefore that this dress be abolished.

The Queen however insisted that this dress be worn, and deposed every minister that refused to be seen in it. Many clergymen lost their positions. This controversy is known as the Vestiarian Controversy.

The second stage of Puritanism; its leader and representative. This leader was Thomas Cartwright, professor of divinity at Cambridge University. The issue he raised had to do with the church as institute. He insisted that the church should throw off the hierarchical yoke of the king and provide itself with a presbyterial constitution. He maintained, and correctly so, that of all constitutions this only had the sanction of Scripture. Cartwright's chief opponent was John Whitgift. Whitgift denied that the material of a presbyterial constitution could be derived from Scripture. His stand was that no exact pattern of church government is found in Scripture, but maintained that the episcopalian form was the best. Cartwright lost his professorship and spent the rest of his days in travel, laboring to further the presbyterian cause.

The Puritans were divided into two classes: the radicals and the moderates. To the former class belong the Puritans proper. The moderate Puritans had as their aim the reformation of the state-church by remaining in this church and laboring for its purification. They were strongly in favor of the parishes or local congregations, providing themselves with a presbyterial constitution, but at the same time would allow the retention of bishops in the church as overseers or superintendents of all the churches of a diocese. They held that the government shall take the lead in reforming the church. Until the government became active they favored doing nothing except agitating and making propaganda for their cause. This became the program of most of the Puritans; they were a class adverse to all separation.

Suffice it to say that these half-way measures were not worthy to secure their adoption. Each parish or local church was to have its elders chosen by the congregations. The local church, however, was to remain under the yoke of the bishop responsible to the king. In other words the old hierarchy was to be retained.

The radical Puritans insisted that the hierarchical yoke be cast off entirely, and a form of church government adopted in agreement with Scripture. This, of course, would mean a break with the state church and a break with the king in his capacity of head of the church. Many congregations did separate themselves from the state-church by casting off the afore-said yoke. The members of such churches are known as Separatists or Congregationalists. They were the "Afgescheidenen" of England. As the Separatists in the Netherlands, they were fiercely persecuted by the government. Their meetings, especially in London, were broken up by the authorities and their pastors imprisoned. The Congregational Church at Norwich was likewise scattered. Most of its members fled to Middelberg, Netherlands, where they organized a congregation.

The leader of the Separatists, Robert Brown. He was a graduate of Cambridge. After his graduation he soon adopted the Separatists' principles and thereupon organized a church in Norwich. As a result of his preaching, he soon found himself imprisoned. As was said, the members of his church fled to Middleburg, and he soon followed them. Here at Middleburg he published a book containing three treatises. In one he flays those Puritans who remained in the church of England. The title of this treatise reads, *A treatise of Ref. without Tarrying for Anie, and The Wickedness of those Preachers which will not Reform till the Magistrate Commandie and Compel Them.*

Another treatise bears this title: *A Booke which Showeth the Life and Manners of all true Christians.* This treatise is an exposition of his principles of church government. Brown's principles respecting the government of the local church were sound. - Ac-

cording to these principles the church is not the sum and total of churches of a certain country or state, but the local church as constituted of true believers. The head or king of the church is Christ, not the Pope or civil magistrate. Christ instituted offices in His church, which He fills through the instrumentality of His spirit filled body—the local church. Each church is self-governing in respect to the magistrates. It chooses its pastor and elders and deacons. This is according to the presbyterial constitution.

Brown's conception of the relation which the one local church sustains to the other is faulty and gave in what in history is known as Congregationalism. He was opposed to the local churches meeting in Classis and Synod and to the local church freely submitting itself to the decisions of these bodies. The local churches do commune with each other and do assist each other, but this is all.

The congregations were called Brownists after Robert Brown, the advocate of congregational principles in England. Brown's view on church and church government were derided as Anabaptistic. Apparently there are points of similarity. Both insist on the complete separation of church and state and the church and the world. In reality, however, there is nothing of anabaptism in Brownism. According to the Anabaptists the converse of grace is nature, according to Brown, it is sin.

Brown did not continue long as the pastor of the congregationalist church at Middleburgh. As a result of his difficult character and lack of tact as a pastor, his congregation was soon in a tumult. Brown left. Returning to England, he joined himself to the Established Church and conformed to the prescribed worship of this church. The remaining years of his life were spent in the ministry of this church. It meant the abandonment of his former principles, and for this reason the congregationalists have ever after disowned him as their leader.

During the years 1583 and 1604, the Separatists or Congregationalist Puritanism experienced a vigorous suppression under Archbishop Whitgift. He used articles demanding the full approval and use of the Prayerbook and the wearing of the prescribed clerical dress. He also issued an article forbidding all private religious meetings. This prohibition rendered the assemblies of the Congregationalists a violation of law, as every religious assembly that refused to consider itself a division of the established church was classified as private.

In enforcing the aforesaid prohibition the Queen availed herself of the Court of High Commission. This court had been in existence since the time of Henry VIII. It was a commission that had been appointed for the purpose of controlling ecclesiastical affairs and to investigate and adjudicate without being compelled to follow the ordinary process of law. It could use any

kind of proof to establish guilt.

Notwithstanding Whitgift's prohibition and the activities of the aforesaid commission, Congregationalism continued to make gains and to hold their private religious meetings. The government then imprisoned the leaders, especially the clergymen. Yet even behind prison bars these leaders retained their great zeal for their principles and attacked the Anglicans and Puritans alike. Barrowe and teacher Greenwood of the Congregational church in London were hanged for refusing to obey the queen in ecclesiastical matters.

The Queen perceived however that her attempt to suppress Congregationalism by imprisonment and death ended in failure. So she had Parliament pass a statute against the Congregationalist who persisted in defying her ecclesiastical authority by refusing to adhere to the worship she prescribed. The result was that the London Congregationalists were compelled to seek refuge in Amsterdam.

In the meantime Anglicanism was becoming more and more defined and more determined in its opposition to Puritanism. The chief Anglican was the Queen herself. She enacted a series of usages into church law, many of which were obnoxious to the Puritans. Under Bancroft, archbishop of Canterbury, Anglicanism continued to gain strength. When Bancroft died, Anglicanism lost a strong hand and the result was that Separatism strengthened itself and made decided gains.

G. M. O.

For Our Nation

In the (American) *De Wachter* for Jan. 23, the editor in chief of this weekly wrote, "Ds. Pekelder zond ons tevens een rapport aangaande het werk der commissie (the radio committee of which Rev. E. B. Pekelder is the secretary. G.M.O.) . . . in the Eng'lsche taal. De lezers, onze afkeerigheid van vertalen kennende, zullen 't zeker niet kwalijk nemen, dat we de boodschap der commissie op onze eigene wijze en in onze eigen taal overbrengen."

The report of Rev. Pekelder, as translated by the editor-in-chief, reads in part:

"Onze harten trilden van blijdschap, toen Zondag, den 17den December, 1939, voor de eerste keer in de geschiedenis der Christelijke Gereformeerde Kerk de bovengenoemde aankondiging van het radio-station WJJD, Chicago, in onze woningen gehoord werd. Reeds ettelijke jaren lang waren ve'en onzen van gevoelens, dat onze kerk zich van deze wondere uitvinding door God gegeven, zou bedienen, om de boodschap, in God's Woord ons geopenbaard, alom te verkondigen. Onze gebeden zijn verhoord. God heeft den weg geopend, zoodat we mochten beginnen. Moge dit het begin zijn van uitgebreider dienst in de komende jaren.

"Mogen we eidelijk onze lezers aansporen, ons zendingswerk met ernst voor den troon der genade te willen gedenken? We hebben een boodschap voor ons Amerikaansche volk. Dit programma is gewijd aan het hoogste doel van God tot de natie te brengen. Moge de boodschap door woord en gezand gepaard gaan met duizenden gebeden!"

The heart of the reverend vibrated with joy. Indeed! But did not his heart also have reason to quake with fear? What reason? Radio station WJJD has been rendered available to his church for preaching the gospel to the nation, the American people. Is it so absolutely certain that those selected for this task will speak *God's Word* to the nation? He, (pastor of a Christian Reformed Church) who spoke from station WOOD on the Sunday of Jan. the 14th, failed in this. The text treated was John 3:14-16, "And as Moses lifted up the serpent in the wilderness, even so must the Son of man be lifted up: that whosoever believeth in him should not perish, but have eternal life. For God so loved the world, that he gave his only begotten son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life." When the speaker came to the term *world*, he made this statement, "Some people think that God wants to save all men." Did the speaker then go on to say, "But this is not true. According to Scripture, God is sovereignly determined to save some only, namely, his people, whom He chose unto life eternal in Christ before the foundation of the world. And it is this people (in conjunction with the cosmos) only whom Christ had before His mind, when He said, For God so loved the world." This the speaker did not go on to say. He left the question unanswered. He told his invisible audience that there was no need of his answering as what Christ desired to stress here is the love of God, His love of the world. Such was the substance of the speaker's reasoning. So the audience was left in the dark as to the significance of the term *world*. And why? The reason is, it must be, that the reverend realized how strange it would have sounded in the ears of "the American people" "the nation" if he would have said in his sermon, "God wills to save only some, not all, but He truly loves all men, also those whom He sovereignly wills not to save. Yea, He so loves such, too, that if they believe, they, as well as the others will have eternal life." What, according to the reverend, Christ at that moment wanted His disciples to realize is not who they are whom God loved in particular and for whom God gave His only begotten Son, but *that* He loves and *that* He gave His Son. God *so* loved. . . . the world. Christ wasn't at all concerned about who they are whom God loved and for whom He, Christ, was to die. Yet, when the reverend had done telling his listeners why he was not under the necessity of explaining the term *world*, after he had given his audience to understand that the point in the

text is not *whom* God loves, he affirmed with emphasis that it is the *world* that God loves.

Now this is what I call preaching arminian doctrine *under cover*. Why was not this text properly explained? Why was not this word rightly divided? Why did the speaker refrain from telling "Ons Amerikaansche volk" that Christ died only for some? Had the speaker done justice to this text, he would have preached that grace is sovereign. Why did he refuse to do this? I believe we find the answer to this question in that report of Rev. Pekelder, "We hebben een boodschap voor ons Amerikaansche volk." We, pastors in the Christian Reformed Church, have a message for the American people. "And our purpose is to bring God to the nation". The brethren want to have a gospel, a good, pleasing, message for the American people, that is, for all men, for the unbelieving as well as for the believing. The Scripture has a good message for God's people. It is that they are children of God in Christ, that thus, on the ground of Christ's merits, their sins are forgiven them and eternal life is theirs. But this gospel, good neews, is only for God's people, for those, who by the mercies of God, truly repent of their sins, forsake their sins and turn to the living God to be saved. This gospel, certainly, is not for for the unbelieving, the wicked, the disobedient, for such who love and live in sin. What message can the preacher of the word have for such? This that, in the words of the Catechism, "they stand exposed to the wrath of God, and eternal damnation, so long as they are unconverted: according to which testimony of the gospel, God will judge them, both in this, and in the life to come," that thus, on the other hand, if they are converted, they will be saved, that their conversion will be to them the evidence that they are Christ's and thus heirs of life eternal. This is the message of Scripture to the unbelieving. Aware of this, we, of the Protestant Reformed persuasion, have this message and none other, for the unbelieving.

Rev. Zwier has been telling men that our gospel—the gospel as we preach it—lacks "aangenaamheid" pleasantness. He ought to tell his readers just what he means. What he means is not that our message for the believing lacks "aangenaamheid". He knows that our message for God's people is that with "body and soul, both in life and death, they are not their own, but belong to Christ, their faithful Saviour; who with His precious blood has fully satisfied for all their sins, and delivered them from the power of the devil; and so preserves them that without the will of their heavenly Father, not a hair can fall from their head; yea, that all things must be subservient to their salvation." Now this message, Rev. Zwier, will admit, is characterized by "aangenaamheid". It is a glorious message, full of comfort for God's believing people, who stand in their faith. Now this is our message for God's people. Zwier will not deny this. He will

not dare.

What the reverend means, when he maintains that our gospel lacks "aangenaamheid" is that our message to the unconverted, the wicked, lacks "aangenaamheid". But how can the preacher of the Word have good news (the gospel is good news) for the godless, the despisers of God and His covenant? The Scriptures contain no good news for such. They do for the weary and heavy laden, for those who mourn, for the poor in spirit, for such who smite their breast and say, "God be merciful to me a sinner; but the Scriptures have no good news for the wicked. Yet Rev. Zwier insists that the ministers of the Word have a joyful news also for the unrepentant. And wherein must this joyful news consist? In the announcement that God loves the wicked one and desires his salvation. To take the next step is to preach a general atonement, is to say that Christ died for all. And the final step is taken when, in the desire to come to the unrepentant one with joyful news, it is said to him that he has it in him to sovereignly choose to be saved or not to be saved, and that Christ is anxiously waiting for him to make the good choice.

Do the brethren realize what they do, when they assure the unbelieving and unrepentant multitude, men and women, of this nation, the despisers of truth and of God and the cross, that God loves them and earnestly desires their salvation? This is what they do. They speak according to the heart of the wicked. It pleases the wicked to be told that, despite their wickedness, godlessness and carnality, they may still feel assured that God loves, though He hates their sin, and that whenever they may resolve to be done with sin, and, acting upon this resolution, may turn to God, will find Him waiting for them with outstretched arms. Why should the wicked be angry with God, if so preached? What message could be more gratifying to the wicked than such a message? It puts the wicked solely at ease in their ungodliness, and causes them to say, "Let us eat, drink, and be merry all the days of our lives. The day before our death we will make our peace with God and go to heaven, if there be such a place. A gospel that is actually good tidings for the unregenerate and unconverted ungodly is in every respect as God-dishonoring as Tetzels absolutions. Tetzels would tell his customers that his absolutions would avail even for crimes that they contemplated committing in the future, that is, after the date of sale. So the preachers of glad tidings to the wicked, they proclaim to men revelling in sin that they need not go about with the worry in their soul that God does not love them and that the love that Christ bears them will at any time grow cold. "Suppose you knew", I quote now from a sermon of one of the brethren, "Suppose you knew that you will ultimately be lost; even then you could not say, God does not care for me. The gospel we preach is a gospel for sinners—for all sinners. (Mark you, for all

sinners, for every God-defying human, rolling his body and soul in the mire of sin, G.M.O.). He hates your sins, but He does not hate you. He invites you to come to Him and be saved. That very fact will make your punishment doubly deserved if you should be lost. You will never be able to say, I have never experienced His love".

Let the brethren point to a single passage in Scripture in which God tells a human, who stands in the way of sinners and is sitting in the chair of mockers, "I love you". God does not even say this to His own believing people, while they, having fallen into sin, refuse to come to repentance. During such a time, they lose the assurance that they are His children with sins forgiven. It is only when they walk in the way of God's covenant, that they walk with God and have conscious fellowship with Him. And yet the brethren are going to tell "onze natie", ons Amerikaansche volk" that God loves the wicked who wallow in sin. That is going to be their message to the nation? Preposterous! Terrible! Do the brethren understand who God is? He is thrice holy God. And yet this God wants His servants to tell the wicked, the lovers of sin and iniquity, that He is their friend and that He loves them? No, brethren, you know better. If God wants His servants to tell this to the wicked, why does He not tell them Himself. Did there ever a wicked, unconverted man live, with whose spirit God's Spirit testified that he was the beloved of God, while he lived and walked in sin? Let the brethren answer this question in the affirmative, if they dare. They dare not. They know better. Well, if God Himself does not tell the wicked this in their heart, how can it be that it is His will that His servants tell them this. Can the brethren explain? Yet the brethren are resolved to continue telling the wicked from coast to coast, the reprobated wicked, that God loves them. And Rev. Pekelder's heart "trilde van vreugde" when the announcement came to him from station WJJD. I can't understand such joy.

But why should the brethren want to speak according to the heart of the wicked? Why cannot they be content with speaking according to the heart of Jerusalem, of God's people, of the broken of heart, for those who mourn, of those who smite their breast and cry, God be merciful to me a sinner! We will consider this question in a following article. G. M. O.

NOTICE

TO OUR WESTERN READERS

Please take notice of the expiration date on your Standard Bearer. If you are in arrears, send (Money Order) to Mr. R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids, Michigan. If we do not hear from you in a short time, your name will be dropped from the subscription list.

THE BOARD.